Nr. 6

7 FEBRUARI 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

KANSAS KID BEGREEP WAT HET VAGE GELUID BETEKENDE. VLUG DUWDE HIJ BRYANT OP DE GROND, HIJ DRAAIDE ZICH OM, GREEP TEGELIJKERTIJD ZIJN PISTOOL EN VUURDE. NOG VOORDAT BRYANT EEN WOORD KON UITEN OF BEGREEP WAT ER AAN DE HAND WAS, FLOTEN DE KOGELS DOOR DE LUCHT. IN ZIJN HAAST HAD DE MEXICAAN ZIJN WAPEN ECHTER NIET GOED GERICHT.

MANUEL VIEL ACHTEROVER TEGEN HET HEK AAN, TOEN EEN KOGEL HEM IN DE SCHOUDER TROF. KANSAS KID BLEEK WEER EEN BETERE SCHUTTER TE ZIJN.

BRYANT STOND OP EN WAARSCHUWDE KANSAS VOOR NIEUWE GEVAREN. EEN GROTE MENIGTE KWAM OP HEN TOERENNEN.

HET HELE DORP HEEFT STAAN WACHTEN TOT ER IETS ZOU GEBEUREN!

MET GROTE PASSEN BAANDE COMMANDANT GARCIA ZICH EEN WEG DOOR DE KRIJSENDE MENIGTE.

JOELEND DRONG DE MENIGTE NAAR VOREN, KANSAS KID EN BRYANT BEREIDDEN ZICH AL VOOR OP EEN GEVECHT OP LEVEN EN DOOD, MAAR GARCIA HIELD DE MANNEN IN BEDWANG.

KALM! ZE ZULLEN HUN GERECHTE STRAF NIET ONTGAAN!

DE COMMANDANT WENDDE ZICH, HEEL BELEEFD NU, TOT KID EN ZIJN VRIEND.

ZOU IK U MOGEN VERZOEKEN MIJ UW WAPENS TE OVERHANDIGEN? IK STA ER PERSOONLIJK BORG VOOR, DAT U DOOR MIJN SOLDATEN BESCHERMD ZULT WORDEN.

WAT DENK JE ERVAN, KID? DE OVERMACHT LIJKT ME 'N BEETJE GROOT...

WE MOETEN TIJD ZIEN TE WINNEN. DE KAPITEIN MOET TOCH MET ZIJN BAAS PRATEN, VOORDAT HIJ IETS TEGEN ONS ZAL BEGINNEN.

EVEN LATER HAALDEN ZE HUN PISTOLEN UIT DE TASSEN EN OVERHANDIGDEN ZE AAN DE COMMANDANT.

HEEL VERSTANDIG! JULLIE WETEN WAT HET ZEGGEN WIL, ALS IK MIJN EREWOORD HEB GEGEVEN...

CARLO MUNTINCK

VALDRIC WERPT ZIJN ZWAARD WEG

II

De boogschutters, die hun vooruit waren gegaan, waren al in een verwoed gevecht gewikkeld met de Saksische krijgers. Zonder ophouden schoten ze hun pijlen door de rotsschacht en intussen sloop een deel van hen dicht langs de wanden voorwaarts.

Valdric zag hoe verscheidenen van hen door de Saksische pijlen werden getroffen. In zijn angst wilde hij achterblijven, maar een stevige stoot met de achterkant van een speer dreef hem de kloof in.

Terug kon hij niet meer en in zijn wanhoop rende hij recht vooruit, de Saksen tegemoet. Tot tweemaal toe ketste er een pijl tegen zijn schild, toen was hij aan het eind van de kloof, waar de vikings en de Saksen elkaar verbeten te lijf gingen. Een jonge Saks, niet veel ouder dan Valdric zelf, schoot op hem toe. Hij had een korte strijdbijl in de hand, die hij hoog ophief om zijn tegenstander te vellen.

Om het wapen af te weren gaf Valdric de Saks met het plat van zijn zwaard een slag op de arm. Met een kreet van pijn liet de Saks de bijl vallen.

Valdric wierp een snelle blik om zich heen. Indringers en verdedigers waren in een gevecht van man tegen man gewikkeld. In de verte kwam een troep Saksen te hulp, maar die was nog een heel eind weg.

Valdric zag dat niemand op hem lette en zonder nog verder na te denken, wierp hij schild en zwaard weg en begon te rennen.

Eenmaal suisde er een pijl vlak langs zijn hoofd, maar spoedig verdween hij achter de veilige beschutting van een paar bosjes.

Terwijl achter hem het rumoer voortduurde, liep hij zonder ophouden verder, steeds meer van de gevaarlijke kust af. Eindelijk bereikte hij een uitgestrekt bos. Uitgeput verschool hij zich tussen de hoge varens, waar hij spoedig in slaap viel.

Toen Valdric ontwaakte, was het reeds ver in de middag. Hij leste zijn dorst aan een beekje, dat een eind verderop door het bos liep en overlegde wat hij verder zou doen. Hij had een vaag idee dat Londen ergens ver weg, in het oosten, aan de kust moest liggen. Als hij daar kon komen, zou hij vast wel iemand vinden, die zijn taal verstond en hem kon helpen. Misschien was daar zelfs wel een schip, dat naar Gallië voer en hem mee kon nemen. Als hij daar eenmaal was, zou hij wel verder zien, misschien kon hij er zelfs zijn vader vinden. . .

Valdric keek naar de zon. Schuin achter hem moest de plaats zijn, waar hij aan land was gekomen en ergens rechts van hem, ver weg, moest Londen liggen. Hij trok door het bos en stilde zijn honger met wat halfrijpe bessen, die hier en daar aan de struiken groeiden.

Toen het donker werd, klom hij in een boom, waar hij de lange uren doorbracht die hem scheidden van de volgende dag.

Zodra de zon opkwam, ging Valdric verder. Een enkele maal zag hij op enige afstand een boerenwoning, waar hij echter met een grote boog omheen ging. Zijn honger werd steeds heviger. De weinige bessen, die hij had gevonden, waren niet voldoende geweest om zijn maag te vullen en in de streek, waar hij nu kwam, vond hij zelfs die niet meer.

Urenlang trok hij door de warme velden, totdat hij eindelijk in de verte een heuvel zag. Hij klom naar de top om de omgeving te verkennen. Ver over de bossen keek hij naar het oosten, maar de stad, die hij zocht, kon hij nergens ontdekken. Ergens in het noorden zag hij een kerktoren met wat huizen eromheen en meer naar links nog een dorp en toen hij zich omdraaide, zag hij tot zijn grote verbazing, dat hij vlak bij de zee was. Slechts enkele honderden meters van hem vandaan golfde het water tegen de kust en heel in de verte zag hij een klein schip, een vissersboot.

Hij daalde de heuvel af en ging naar de kust. Over het vlakke strand trok hij verder naar het oosten. Als Londen aan de zee lag, moest hij er zo vanzelf komen, overlegde hij.

Urenlang liep Valdric over het vochtige zand. De zon brandde en behalve honger had hij nu ook dorst gekregen. Hij keek naar het heldere water, dat verleidelijk tegen het strand klotste, maar hij wist dat het slecht met hem zou aflopen als hij daarvan dronk.

Tevergeefs zocht hij aan de rand van het water naar wat mosselen. Thuis, aan de Seine, zaten die bij tientallen tegen de glooiende oevers, even onder de oppervlakte, maar hier zag hij er niet een.

Spoedig vond hij echter iets anders. De kust maakte een scherpe hoek en toen Valdric de bocht was omgegaan, zag hij in de verte een groot, donker voorwerp op het strand.

Toen hij erdichterbij kwam, zag hij dat het een kleine boot was, die aan één stuk uit een zware boomstam was gehakt. Er lag een lange spaan in, die met een ijzeren pen in een oog aan de achtersteven kon worden bevestigd; Valdric begreep dat deze diende om het vaartuig te sturen.

De jongen keek om zich heen. Een boot! Als hij zorgde dat hij dicht langs de kust bleef, zou hij op een gemakkelijke manier naar Londen kunnen komen. Nu pas voelde hij hoe uitgeput hij was; hij wist dat hij het te voet nooit zou halen.

Hij zette zich schrap en begon te duwen, maar het duurde geruime tijd eer hij het bootje los had uit het zand.

Zodra het in het water schoof, sprong hij erin. Hij bevestigde haastig de spaan aan de achtersteven en probeerde het sloepje naar het oosten te sturen, maar tot zijn schrik voelde hij hoe een sterke stroom hem steeds verder van de kust dreef. Hij wrikte

verwoed met de spaan en toen dat niet hielp, roeide hij met zijn handen door het water, maar al zijn pogingen waren vergeefs.

Eindelijk gaf hij het op. Hij was nu al meer dan honderd meter uit de kust gedreven en nog steeds voerde de stroom hem verder naar het open water.

Valdric haalde de spaan binnenboord en strekte zich uit op de bodem van het vaartuigje. Daar lag hij nu! Aan het zwaard van Ronan en de pijlen van de Saksen was hij ontkomen, maar nu was het met hem gedaan, daar was hij zeker van. Alleen op de eindeloze zee, in dit wankele hulkje, zou hij van honger en dorst omkomen of jammerlijk verdrinken, wanneer een golf het vaartuigje omsloeg.

Met zijn armen onder zijn hoofd gevouwen staarde hij naar de lucht, waar grauwe wolken zich tot een steeds donkerder massa samenpakten. Terwijl achter hem de kust van Brittannië heel langzaam vervaagde, tikten er een paar dikke druppels op de boot en enkele minuten later stroomde de regen op Valdric neer. Hij deed zijn mond wijd open en probeerde zoveel mogelijk van het koele vocht op te vangen, maar eer zijn kurkdroge tong vochtig was, verminderde de regen weer en al gauw hield hij geheel op.

Valdric huiverde. Zijn kleren waren doorweekt en hij voelde dat hij koorts kreeg. Hij tuurde de zee af, maar nergens was iets te bekennen, dat op een schip leek. Op dat moment zou hij zelfs de gevreesde drakeschepen met vreugde hebben begroet, maar het leek wel of het kleine vaartuigje, waarin hij nu al uren ronddobberde, het enige was op de wijde zee.

Hoe lang hij nu al ronddreef zou hij met geen mogelijkheid kunnen zeggen, maar het moest al een hele tijd zijn, want de lucht in het westen werd reeds rood gekleurd door de ondergaande zon.

Niet lang daarna daalde de schemering. Valdric had een grote splinter van de boot getrokken, waarop hij onafgebroken kauwde. Hij vroeg zich af waar zijn moeder en de kleine Cuna nu zouden zijn. Ze zouden wel geschrokken zijn, toen Waldo alleen terugkwam. Misschien dachten ze wel. . . Een helle lichtstraal flitste langs de hemel en een seconde later deed een hevige slag Valdric overeind schieten.

Opnieuw flitste de bliksem, direct daarop gevolgd door het rommelen van de donder. Er stak een stevige wind op, het hulkje met de jongen danste op en neer met de steeds hoger wordende golven.

Valdric hield zich met beide handen aan de rand van de boot vast. Hij dacht aan de tijd dat hij nog heel klein was. Als het toen onweerde, kroop hij dicht tegen zijn moeder aan, die dan beschermend haar armen om hem heen sloeg, maar nu was er niemand om hem moed in te spreken.

Opnieuw zag hij licht in de verte. Hij wachtte op de slag, maar het enige geluid dat hij hoorde was het klotsen van het water tegen de boot.

Hij sloot zijn ogen. Toen hij ze na enkele ogenblikken opendeed, was het licht er nog steeds. Even boven het water danste het langzaam op en neer en toen Valdric scherp keek, leek het hem of het langzaam naderbij kwam.

Hij begon te schreeuwen, maar zijn kreten gingen verloren in het geluid van de wind en de golven. Met de spaan probeerde hij het bootje in de richting van het licht te sturen, maar door de bewegingen, die hij maakte, begon het zo gevaarlijk te schommelen, dat hij zijn pogingen verschrikt staakte.

Intussen kwam het licht steeds dichterbij; eindelijk kon Valdric in het halfdonker de vage omtrekken van een kofschip zien, dat bijna recht op hem afkwam.

Toen het schip tot op enkele tientallen meters was genaderd, begon hij opnieuw te roepen. Op het dek van het kofschip bewoog iets. Valdric zag de omtrekken van een man, die zoekend over de verschansing keek. Hij zette zijn handen aan zijn mond en schreeuwde totdat zijn keel er pijn van deed. De man liet een olielantaarn over de verschansing zakken en bewoog deze langzaam heen en weer. Plotseling kreeg hij het bootje met de jongen in het oog.

„We komen!" riep hij en tot zijn vreugde hoorde Valdric dat de man zijn eigen taal had gesproken.

Er verschenen nog een paar zeelieden aan dek, die een lang touw bij zich hadden. Toen de beide vaartuigen vlak bij elkaar waren, wierpen ze het met een snelle beweging overboord. Het kwam vlak naast de sloep in het water terecht en terwijl Valdric het vastgreep, voelde hij hoe hij door het kofschip werd meegesleurd.

Met een plons kwam hij in de zee terecht. Hij sloot zijn mond en ogen en klemde zich met armen en benen aan het touw vast, dat door de mannen zo snel mogelijk werd ingehaald.

„Denk om je hoofd!" riep een stem. Met zijn laatste krachten zette Valdric zich af tegen de scheepswand. Een ogenblik zweefde hij boven de golven, toen trokken sterke handen hem binnenboord.

„Lieve help, wat ziet die jongen er uit," zei de man die hem het eerst had gezien. „Kijk eens, Clovis, die knaap moet heel wat achter de rug hebben."

Een baardige man boog zich over de geredde heen.

„Valdric!" schreeuwde hij.

Valdric deed zijn ogen open. „Vader. . ." zei hij fluisterend. Toen werd het zwart om hem heen.

Toen hij bijkwam, lag hij benedendeks op een strozak. Hij had droge kleren aan, die hem veel te groot waren en er stond een man naast hem, die zijn hand vasthield.

„O, vader!. . ." zei Valdric. Hij richtte zich op en wilde alles vertellen wat er gebeurd was, maar Clovis drukte hem terug op de strozak. „Dat hoor ik nog wel," zei hij. „Nu moet je rusten."

Valdric sloot zijn ogen. Terwijl hij wegzonk in een diepe slaap, zeilde het kofschip met bolle zeilen de kust van Gallië tegemoet, steeds dichter naar zijn moeder en de kleine Cuna, die hij nu spoedig terug zou zien.

...eindelijk kon Valdric in het halfdonker de vage omtrekken van een kofschip zien.

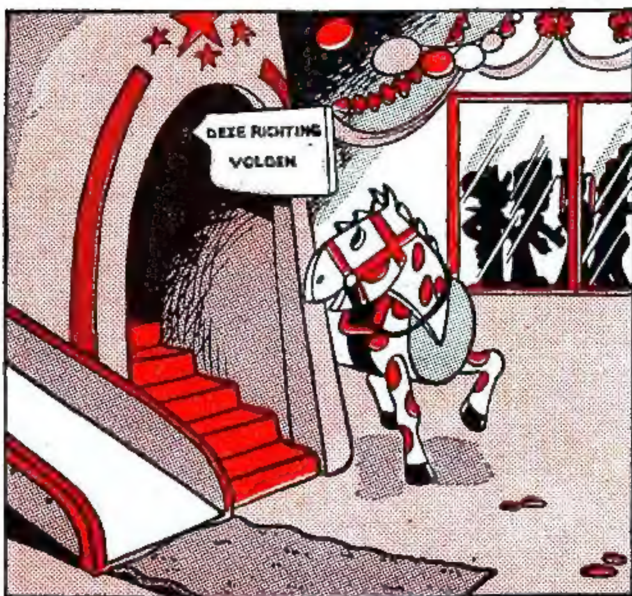
SPELEND

Wat is iedereen ongeduldig vandaag in Speelgoedland. Het wachten is op de koning, die de winterkermis moet openen. Ik wilde maar dat de koning eens opschoot, dacht Batty, ik ben zo benieuwd wat er allemaal voor moois binnen te zien is.

Toen Batty ontdekte dat de deuren niet op slot waren, kon hij niet langer wachten. Als Tommie buiten wil blijven wachten moet hij dat weten, maar ik ga naar binnen, dacht hij. En ongemerkt glipte hij door de grote deuren naar binnen.

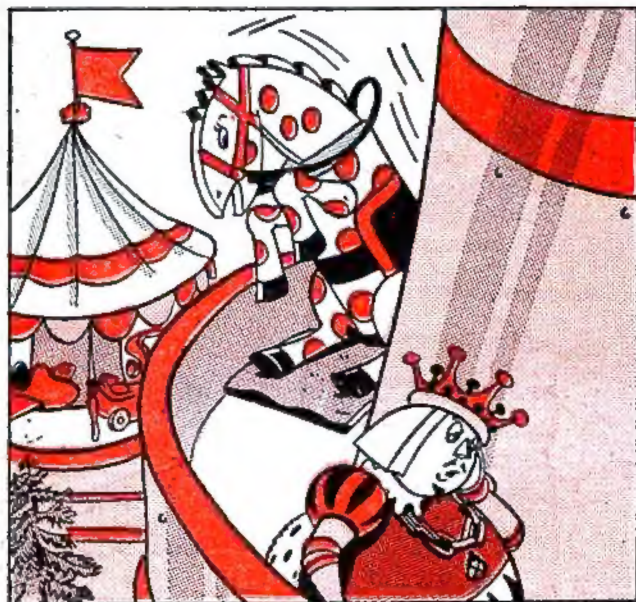
Heerlijk, dacht Batty, een hele kermis voor mij alleen. Toen zag hij een trap met een bordje erboven. „Deze richting volgen". Daar wilde hij meer van weten. Waar zou die trap naar toe gaan, dacht hij, nieuwsgierig als hij was.

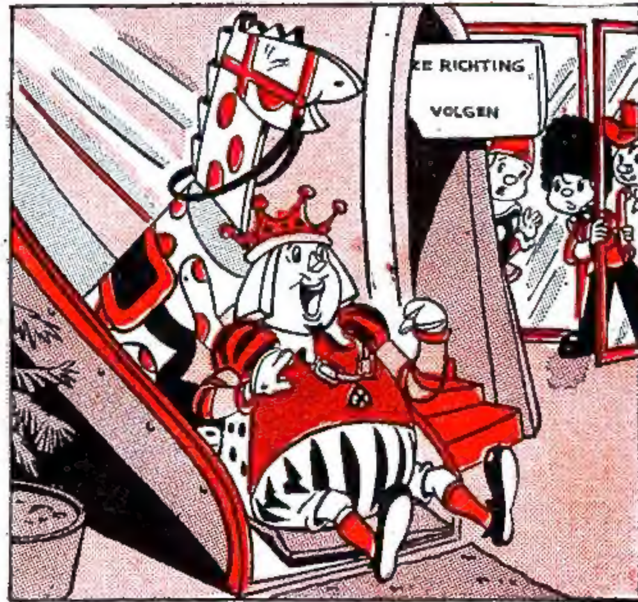
„Even om de hoek kijken," hinnikte Batty. Hij begon de trap op te klimmen. Maar er kwam geen eind aan, achter iedere draai lag een volgende bocht. Eindelijk kwam hij boven aan de trap. „Nee maar," riep hij verbaasd, „wat ben ik hoog."

SPEELGOED

Batty was moe van het klimmen geworden. Ik ga even uitrusten op dit kleedje hier, dacht hij, maar het kleedje ging glijden. Steeds harder ging hij rondom de toren naar omlaag. Hij vond het heerlijk . . . totdat hij opeens de koning ontdekte.

De koning had eerst een keertje op de glijbaan willen gaan, maar omdat hij zo dik was, bleef hij halverwege steken. Batty duwde hem nu verder en samen bereikten ze even later de begane grond. Juist keek Tommie naar binnen waar Batty was gebleven.

„Het spijt me, majesteit, dat Batty niet op de opening van de kermis gewacht heeft," zei Tommie. „In orde!" zei de koning, die de kermis nu geopend verklaarde. „Als Batty me niet gevonden had, was de kermis nooit geopend en lag ik nog op de glijbaan."

„En nu maar plezier maken," zei de koning. Hij dook met zijn hand in de grabbelton. Tommie zag verheugd hoe de koning een bos heerlijke wortelen uit de zak trok en riep: „Die zijn voor Batty. Want zonder hem hadden we nu geen kermis."

HET TELEVISIE MYSTERIE

XVI

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan zij allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn. Een hun bekende actrice, Susan Parker, vragen zij om medewerking voor een feest ten bate van kinderverlammingpatiëntjes. Later vindt Jim in het kantoor van Al Mead een geheime kluis, waarin hun album ligt; hij wordt echter betrapt door Mead en een zekere Joe.*

* * * * * * * * * * * *

Kom, maak voort," zei Joe ongeduldig. „Je hebt geen keus. Neem het geld, geef het boek en verdwijn, pronto."

„Het kan niet," zei Jim doodleuk, terwijl hij zich afvroeg of nu zijn laatste uur geslagen had.

„Je bedoelt dat je niet wilt. . ." zei Al Mead, een stap naar voren komend.

Jim stak zijn handen uit. Ze waren leeg. De twee mannen stonden op slag stil en bleven hem ongelovig aanstaren. Joe was de eerste die zich herstelde.

„Waar is het?" snauwde hij.

„U hebt me zo bang gemaakt, dat ik het uit het raam heb laten vallen," zei Jim. Hij was nog niet uitgesproken, of hij werd met geweld opzij gesmeten door Al Mead en Joe, die met één sprong het raam trachtten te bereiken. Zij keken omlaag in het verwaarloosde tuintje. Het was verlaten en het boek was nergens te zien.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Peter als detective

Terwijl Jim in zijn eigen avonturen verwikkeld was, ondervonden ook de andere drie, dat het leven voor hen bijzonder ongemakkelijk begon te worden. Peter had zijn been geschaafd, toen hij struikelde en achterover viel, terwijl Vicky gedwongen was bijna boven op Jane te hurken, die het daardoor erg benauwd had. Zij hielden hun adem in, toen Fred Fun op hen af kwam. Toen hij nog maar een paar meter van hen verwijderd was, klonk echter een kreet van een van de mannen die tussen de coulissen stonden.

„Telefoon voor u, meneer Fun."

Fred Fun knikte en liep naar een telefoontoestel, dat vlak bij de mand, waarachter de drie verscholen zaten, aan de muur hing.

„Laat ze doorverbinden," schreeuwde hij. Hij nam de hoorn van de haak en zei: „Hallo, met Fun."

Peter probeerde zijn geschaafde been te wrijven en Jane nam de kans waar om te fluisteren: „Waarom moeten we ons verbergen?"

„Omdat hij, iedere keer dat hij ons ziet, begint te schreeuwen," zei Peter. „Hij weet, dat wij weten dat hij Jims album weggenomen heeft. Hij zou woedend zijn, als hij ons weer tegenkwam, en hij zou ons er waarschijnlijk uitgooien, en dan kan het erg vervelend worden voor juffrouw Parker."

„Maar mij kent hij niet," zei Jane.

„Sst!" fluisterde Vicky, voorzichtig

verschuivend in haar krampachtige houding. „Luister naar wat hij zegt, je kan nooit weten — hij zou iets over het album kunnen zeggen."

„Al, wat is er gebeurd?" vroeg Fred Fun; zijn stem klonk plotseling erg ongerust, terwijl hij nu eens op de ene, dan weer op de andere voet ging staan. „Wat heeft hij gedaan? Maar er staat toch niets in?" Hij drukte de hoorn steviger tegen zijn oor. „Nou, mijn naam staat er niet in. Dát is jouw zaak. Zei hij dat hij er alles van wist? Maar hoe kan dat? Ik wou dat ik die kinderen nooit onder mijn ogen gekregen had — ik heb niets dan narigheid en ongeluk van hen gehad."

De drie verstrakten achter hun mand. Met „die kinderen" konden alleen maar zijzelf bedoeld worden. Al was natuurlijk Al Mead. Maar wie „wist er alles van"? Het leek wel wat veel drukte om het album alleen, er moest beslist nog iets anders aan de hand zijn

„Je hebt hem toch stil gekregen, hè?" zei Fred Fun. „Zorg dat je het boek terugkrijgt, want anders zitten we allemaal in de narigheid. Natuurlijk kan hij het niet in de tuin verborgen hebben, er moet nog iemand anders buiten gestaan hebben. Waarschijnlijk een van die anderen, denk ik. Nee, ik kan hier niet vrijuit praten. De grond begint een beetje heet onder onze voeten te worden — we moeten de zaak maar een tijdje stilzetten. Ik ben hier voor vandaag klaar, dus ik zie je wel op de gewone plaats. Maar ga hem achterna. Je weet, waar hij woont."

Hij hing op en liep weg; hij zag er bijzonder ongerust uit.

Zodra hij buiten gehoorsafstand was, zei Jane verbaasd en opgewonden

„Waar had hij het over? Over Jims boek?"

„Dat denk ik," zei Peter, bezorgd kijkend. „Maar waarom zijn zij er zo ontdaan over?"

„Iemand heeft het verborgen," zei Vicky. „Dat heb ik ervan begrepen."

„Laten wij nu in ieder geval Fred Fun volgen," stelde Vicky voor „Misschien dat we er dan achter komen wie deze keer het album heeft gestolen."

„Best," zei Peter. „Kom, we gaan op de uitkijk staan, o, we moeten nog afscheid nemen van juffrouw Parker."

Het geluk was aan hun kant, want op dat ogenblik kwam Susie het toneel af.

„Wat is hier aan de hand! Verstop pen jullie je voor iemand?" vroeg ze lachend.

„Nee — of eigenlijk, ja," zei Peter „Weet u, na al die moeilijkheden met het boek van Jim vonden we het beter om Fred Fun uit de weg te blijven."

„Heel verstandig," zei Susie

„Nu moeten we heus weg," zei Vicky. „Maar we hebben erg genoten."

„Ik ben blij, dat jullie het leuk vonden," zei Susie. „Ik zal jullie dan de volgende week schrijven en een afspraak maken, zodat we dan echt kunnen beginnen met ons liefdadigheidsfeest."

„Dank u," zei Peter, „we hebben veel plezier gehad."

Zij gaven haar een hand en namen beleefd afscheid Zij moesten zich geweld aandoen om niet steeds achter om te kijken; het was een grote opluchting, toen zij het theater uit waren zonder de stem van Fred Fun te hebben horen schreeuwen

„Is meneer Fun al weg?" vroeg Peter aan de portier.

„Nog niet," antwoordde deze. „Maar blijf hier niet rondhangen Vooruit opschieten." Zij liepen naar buiten, waar de zon scheen, en Jane slaakte een zucht.

„Ik moet weer terug naar meneer Grey," zei ze spijtig. „Ik wou, dat ik kon blijven en de rest van het avontuur meemaken, maar ik denk niet dat het gaat."

„Vraag of je tot vanavond mag blijven," zei Vicky, „dan zien we je weer met Jim bij Lime Grove."

„Ik zal het proberen," zei Jane „Misschien mag ik nog wel een paar minuutjes terugkomen."

„Je weet de weg, nietwaar?" vroeg Peter.

„O ja," zei Jane. „Het is hier net om de hoek. Misschien kan ik met jullie meegaan, als jullie Fred Fun achterna gaan. Ik zal hard voortmaken."

Zij ging snel op weg, terwijl Vicky en Peter zich in een portiek terugtrokken, voor het geval Fred Fun naar buiten mocht komen.

Meneer Grey was, samen met meneer Boskin, nog verdiept in de boeken. De beide heren zagen er stoffig en verhit uit, maar waren kennelijk erg ingenomen met zichzelf.

„Ah, Jane," zei meneer Grey. „Waar zijn je vrienden?"

„Net om de hoek, meneer Grey," zei Jane ademloos van het harde open. „Weet u al wat de boeken waard zijn?"

„Het ziet ernaar uit, dat het een heel belangrijke vondst is," zei meneer Grey voorzichtig.

„O fijn!" Jane klapte in haar handen en herinnerde zich opeens Fred Fun. „Meneer Grey," zei ze, „zou ik nog een tijdje met de anderen mogen spelen?"

„Ik geloof, dat we dat wel kunnen toestaan," stemde meneer Grey toe. „Om je de waarheid te zeggen amuseer ik me ook best. We zullen je grootmoeder straks opbellen, dat we met een latere bus naar huis komen. Maar denk erom, ik verwacht je hier terug om acht uur precies."

„Ik beloof het u," zei Jane enthousiast. Op dat ogenblik keek meneer Boskin voor het eerst op van zijn boeken.

„Een zeer interessante verzameling, juffrouw Willoughby," zei hij „Ik hoop dat u er belangstelling voor hebt gekregen bij het doorkijken?"

„Ja zeker, en óf," zei Jane en maakte dat zij wegkwam. Haastig rende zij door de hete straat. Het was het fijnste avontuur dat zij ooit beleefd had en het liet zich nu we

„Laat ze doorverbinden," schreeuwde hij. Hij nam de hoorn van de haak en zei: „Hallo, met Fun."

aanzien, dat zij het helemaal tot het eind toe kon blijven meemaken. Zij naderde juist het Empiretheater, toen zij een stem hoorde fluisteren:

„Psst! Jane! Jane!" Zij keek om en zag dat Jim haar wenkte in een smal gangetje. Ze liep snel op hem toe en zei, met een kleur van het hardlopen: „Hee, Jim! Blij dat ik je gevonden heb."

„Je zal niet meer zo blij zijn, als je hoort wat ik ben," zei Jim somber. „Ik ben een voortvluchtige misdadiger!"

„Wat zeg je?... O, je bedoelt dat je het album hebt weggenomen?" Ze bracht een hand naar haar mond. „Je bedoelt, door de schuld van Fred Fun en Al Mead," zei ze.

„Hoe weet jij dat?" vroeg Jim verbijsterd?

„Toen wij in het theater waren, moesten we ons voor Fred Fun verbergen en toen belde Al Mead hem op," vertelde Jane. „Wij hebben alles gehoord — maar wij wisten niet over wie zij spraken. Fred scheen woedend te zijn en hij bleef steeds maar zeggen, dat Al moest voortmaken en dat de zaak hem te gevaarlijk begon te worden. Hij scheen vreselijk ontdaan te zijn over het album en Al Mead vertelde hem, dat jij van alles op de hoogte was. Is dat zo?"

„Nee, ik weet niets."

„In ieder geval schijnt die Al Mead jouw adres te hebben en Fred Fun heeft hem gezegd dat hij je achterna moest gaan — misschien gaat hij wel naar je huis om met de politie te dreigen, zodat je hem het boek geeft," vertelde Jane.

„Ja, dat denk ik ook," zei Jim bedrukt. „Daarom ben ik hier blijven rondhangen. Het was nog een geluk, dat ik weg kon komen; Al en Joe draaiden zich heel even om en toen wipte ik de deur uit. Ik hoopte vurig dat een van jullie hierlangs zou komen. Zie je, er is nog een moeilijkheid."

Hij bracht Jane op de hoogte van de onfortuinlijke ontmoeting, die zij die morgen met de politie gehad hadden. Jane gierde van het lachen, toen hij Gappy's ontsnapping uit de verhuiswagen beschreef en hoe ze met het stuk ijzeren pijp zwaaiend naar buiten was komen rijden. Zelfs Jim vrolijkte weer een beetje op bij de herinnering. Aan het eind zei hij: „Dus je ziet, dat ik beslist niet durf te riskeren, dat we nog eens met de politie te maken krijgen. Zij zouden mij nu nooit willen geloven, evenmin als Vicky of Peter. Ik weet niet, wat ik doen moet."

„Maak je niet zo ongerust," zei Jane troostend. „Heus, ik weet zeker, dat Al niet echt naar de politie gaat — waarschijnlijk wil hij alleen proberen je bang te maken, zodat je hem het album geeft."

„Ik ben een voortvluchtige misdadiger!"

„Daar zou hij niet veel aan hebben," zei Jim. „Ik heb het niet meer."

Ondertussen lagen Peter en Vicky nog steeds op de loer in de portiek van een sigarenwinkel, wachtend op Fred Fun. Peter stond op de uitkijk, terwijl Vicky rondkeek of Jane reeds in zicht kwam. Na een tijdje merkte zij een jongeman die een paar meter verderop een krant stond te lezen. Zij vergiste zich toch zeker? Maar nee, om de paar seconden gluurde hij over de rand van zijn krant in hun richting. Ze trok Peter aan zijn mouw.

„Wat is er?" vroeg hij zonder zich om te draaien.

„Daar staat een man naar ons te kijken," zei ze.

„Waar?" Peter draaide zich nu om en keek de straat in. De jonge man gluurde juist weer naar hen.

Peter werd bleek. „Waarom zou hij ons in de gaten houden?" vroeg hij.

„Ik weet het niet," zei Vicky. „Zou hij een van Al Meads mannen zijn? O! kijk..."

De jonge man had zijn krant opgevouwen en kwam op hen af slenteren. Zij trokken zich zenuwachtig terug in de portiek, maar tot hun verbazing liep de man vlak langs hen heen zonder enige notitie van hen te nemen.

„Domoor!" zei Peter. „Zie je wel, hij keek helemaal niet naar ons."

„Nou, het leek er anders wel heel erg op," verdedigde Vicky zich. Zij keerden zich om en stonden nog naar de man te kijken, toen zij Fred Fun de straat in zagen open en in de menigte verdwijnen.

„Kom mee," zei Peter. „Maar denk erom, blijf een behoorlijk stuk achter hem."

„Als hij maar geen auto neemt!" zei ze, toen zij door de drukke menigte liepen.

Zij hadden echter geluk, want Fred Fun liep door, in de richting van de Lime Grove studio's. Hij sloeg een zijstraat in en nu bleek de jongeman dezelfde weg te nemen. Na even geaarzeld te hebben gingen ze achter de beide mannen aan.

„Zie je dat, ze gaan naar Gringo!" fluisterde Vicky, terwijl zij en Peter zich haastig omdraaiden om niet gezien te worden en de andere kant op liepen, want Fred Fun was maar een paar meter van hen verwijderd.

„Herinner je je nog, dat er een soort tuin achter de zaak ligt?" vroeg Peter. „Daar moeten we zien te komen."

Peter ging de straat in en Vicky liep de weg terug die zij gekomen waren. Binnen een minuut kwam Peter achter haar aan hollen.

„Er ligt een stuk land vlak om de hoek," hijgde hij. „Daar kunnen we gemakkelijk komen en dan is er alleen nog maar een dikke heg achter de tuin van Gringo."

Hij leidde Vicky naar een stuk land, waar huizen gestaan hadden, die in de oorlog gebombardeerd waren, en waar nu alleen nog maar puin lag. Hij hielp haar over de afgebrokkelde muur te klimmen en over een hoop afval. Peter kon nog maar net voorkomen, dat hij naar beneden gleed en in een diep zwart gat terechtkwam. Zij sprongen over een paar brokken steen om bij de dikke haag te komen. Daar hurkten zij neer; Peter begon heel voorzichtig een gaatje in de haag te maken. Hij sprong overeind van schrik, toen hij, heel dichtbij, de stem van Fred Fun hoorde.

„Het was een goed idee van je om eens hier bij elkaar te komen — die juffrouw Mills van jou komt ons steeds storen — wel een beetje te veel naar mijn zin. Ik begin zo bang en zo schrikachtig als een wezel te worden. Ik geloof al dat de muren oren hebben, zelfs hier, dus zeg maar niet te veel Wat bedoelde dat jong, toen hij zei dat hij alles van mij wist?"

„Weet ik niet," antwoordde de stem van Al Mead. „Ik ben er aardig van geschrokken, dat kan ik je wel vertellen. Als Joe er niet geweest was, had ik die jongen te pakken genomen."

Vicky keek Peter met grote ogen aan en vormde geluidloos het woord „Jim?" met haar mond. Hij haalde zijn schouders op en knikte toen. „Misschien," fluisterde hij terug.

„Maar hoe kón hij het weten?" vroeg Fred Fun geprikkeld. „Het is allemaal de schuld van dat ellendige boek. Ik wou dat ik het nooit gezien had."

„Als jij niet zo knap was geweest om het zo maar weg te nemen, zouden we nu niet in de narigheid zitten," zei Al Mead kwaad.

„Ik kon toch niet weten, dat het zoveel beroerdigheid zou veroorzaken," zei Fred Fun. „Klets niet verder, wat heb je met hem gedaan?"

„Joe is achter hem aan," zei Al Mead. „We hebben zijn adres, zoals ik je al door de telefoon zei. Hij moet van plan geweest zijn het boek terug te halen — dat was de reden dat hij de volgende dag, nadat jij het boek weggenomen had, bij mij op kantoor kwam Het is mij een raadsel hoe hij wist, dat ik het had."

„Hij is die avond op het partijtje geweest," zei Fred. „Susie Parker had hem meegebracht. Ze zei dat hij een van haar bewonderaars was."

„Dan moet hij toen gezien hebben dat jij het aan mij verkocht hebt," zei Al Mead. „Daarna kwam hij met zijn vrienden langs om het terug te vragen en ik gaf hem een baantje. Denk je eens in — hij heeft nog geld aan mij verdiend ook!"

„Ik wil nergens in gemoeid worden," zei Fred.

„Je zit er nu tot over je oren in," zei Al. „Die jongens hebben het boek en achterin zit een van de kopieën."

„Is het boek gemerkt?" vroeg Fred.

„Ja, ik had het al klaargemaakt voor de Elknarf-zaak," antwoordde Al. „Maar daar begrijpt die jongen toch niets van. Ik denk dat hij alleen maar blufte. Hij weet niets."

„Het papier zou ons in moeilijkheden kunnen brengen," hield Fred Fun vol.

„Nee." Al Meads stem klonk erg beslist. „Waarom zou hij er iets van begrijpen, het zegt hem niets. Joe krijgt het boek wel terug. Hij zei iets over de politie en de jongen werd zo bleek als een doek."

„Je zou er nooit de politie bij durven halen," fluisterde Fred.

„Natuurlijk niet, maar dat weet die jongen niet. Nee, hij geeft het boek wel terug, misschien met een beetje tegenstribbelen, maar dat doet er niet toe; dan stoppen wij een tijdje met het werk, het waait wel over."

„Ik kan niet zeggen, dat het mij spijt," zei Fred. „Ik kreeg een onplezierig gevoel, toen ik met die Elknarf-zaak begon."

„Je wordt een beetje zenuwachtig," zei Al. „Ik zal onze vrienden aan de overkant schrijven dat er op het ogenblik geen geld in boeken zit."

„Die is goed!" zei Fred — zijn stem klonk bijna vrolijk. „Geen geld in boeken!"

„Stil!" snauwde Al. „Weet je nog wat je zei over muren, die oren hebben?"

„Of struiken," zei Fred Fun plotseling. „Zag ik daar iets bewegen?"

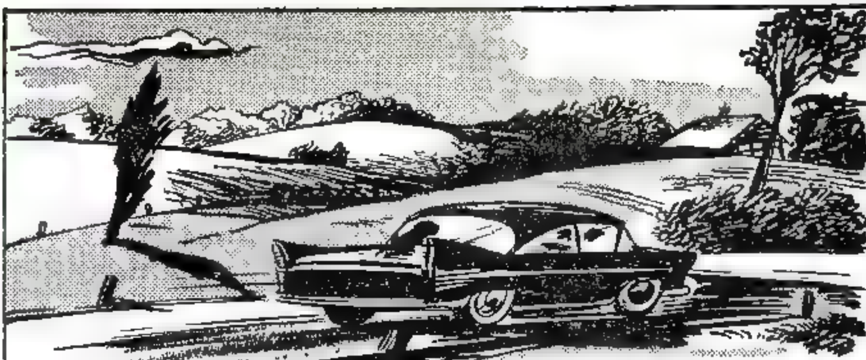
„Als dat zo is, kunnen wij het gauw genoeg ontdekken," zei Al Mead, zijn stoel achteruit schuivend. Vicky en Peter wachtten niet langer; zij renden over het gras en sprongen over de steenhopen; zij klauterden op de afvalhoop en toen, maar te laat, dacht Peter aan het gat.

WORDT VERVOLGD

„Wat bedoelde dat jong, toen hij zei dat hij alles van mij wist?"

Captain JOKER

IN EEN DONKER HOEKJE VAN DE TUIN BLEEK EEN AUTO GEREED TE STAAN; DE BEWUSTELOZE JOKER WERD NAAR BINNEN GEDRAGEN, DE VERRADERLIJKE BUTLER GING ACHTER HET STUUR ZITTEN. SNEL GING HET NAAR LONDEN.

MACHTELOOS LAG JOKER OP DE ACHTERBANK.

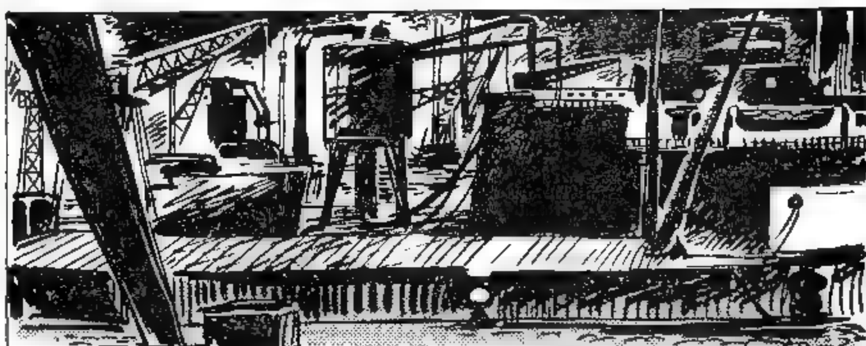
IN EEN VAN DE BUITENWIJKEN STOPTE DE BUTLER EN BELDE AAN.

IN HET HUIS BLEEK EEN VAN DE LEIDERS VAN DE BENDE TE WONEN.

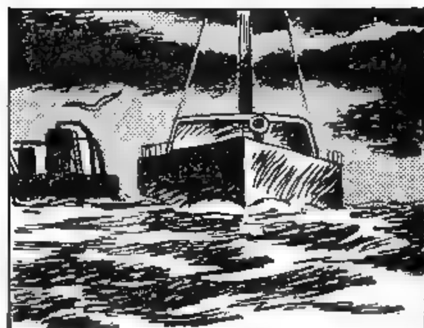
DE BUTLER VERTELDE WIE HIJ HAD ONTVOERD.

VERHEUGD HOORDE DE ANDER, DAT DE BEROEMDE JOKER IN HUN MACHT WAS. HIJ GREEP DE TELEFOON EN VOERDE EEN LANG GESPREK. „BEGREPEN," ZEI HIJ TENSLOTTE, „IK ZAL HEM DADELIJK NAAR DE HAVEN LATEN BRENGEN." JOKER WAS NOG STEEDS BEWUSTELOOS.

DE BUTLER KREEG ORDERS NAAR EEN BEPAALD PUNT VAN DE HAVEN TE RIJDEN OP EEN STIL GEDEELTE VAN EEN DONKERE KADE STOPTE HIJ, KEEK BEHOEDZAAM OM ZICH HEEN EN GAF DRIE KORTE STOTEN OP EEN FLUITJE.

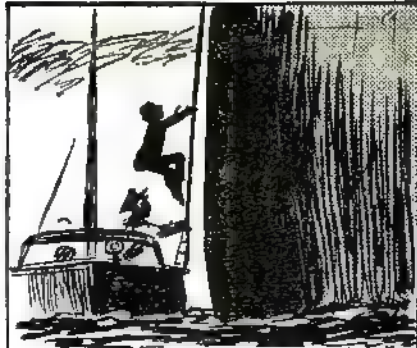
EVEN LATER WERD HET SCHIJNSEL VAN EEN LAMP OP HET WATER ZICHTBAAR, EEN MOTORBOOTJE MAAKTE ZICH LOS UIT DE DUISTERNIS.

MET AFGEZETTE MOTOR MEERDE HET BOOTJE LANGS DE KADE. JOKER WERD UIT DE AUTO GEDRAGEN.

DOOR DE FRISSE WIND KWAM HIJ BIJ KENNIS; VERBAASD KEEK HIJ OM ZICH HEEN.

TOEN HET BOOTJE BIJ EEN GROTE VRACHTBOOT AANLEGDE, KON JOKER REEDS OP EIGEN KRACHT DE TOUWLADDER BEKLIMMEN.

AAN DEK WERD HIJ DOOR TWEE MANNEN OPGEWACHT, DIE HEM NAAR DE HUT VAN DE KAPITEIN BRACHTEN. „HET SPIJT MIJ DAT WE U HEBBEN MOETEN ONTVOEREN, MAAR HET IS NU EENMAAL NODIG DAT U EEN TIJDJE BIJ ONS BLIJFT," ZEI DE KAPITEIN. „DE REDEN ZAL U GAUW GENOEG DUIDELIJK WORDEN. WE HEBBEN HIER ANDERE KLEREN VOOR U.

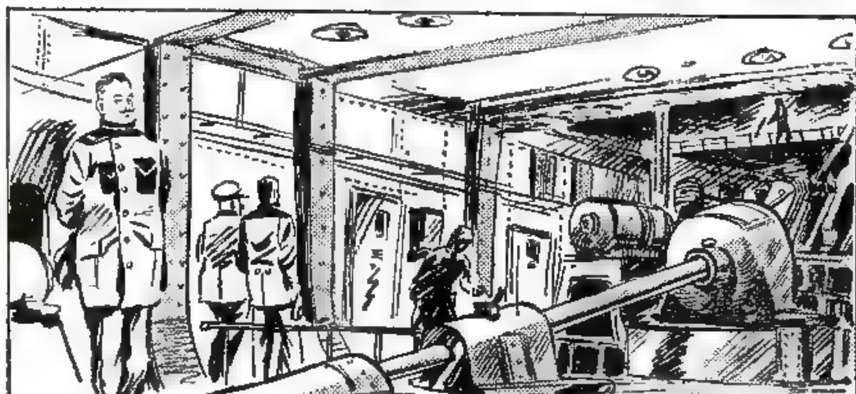
JAMMER GENOEG HEBBEN WE NIET PRECIES UW MAAT."

HET SCHEEPS-UNIFORM PASTE JOKER INDERDAAD NIET. HET WAS VEEL TE GROOT, HIJ VOELDE ZICH ER TAMELIJK BELACHELIJK IN.

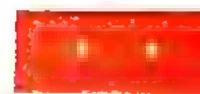

HIJ KREEG OPDRACHT VOORLOPIG NAAR DE MACHINEKAMER TE GAAN EN HET WERK TE DOEN, DAT HEM DAAR ZOU WORDEN OPGEDRAGEN.

POETSEND EN SMEREND KREEG HIJ DAAR TIJD GENOEG OM OVER ZIJN VREEMDE TOESTAND NA TE DENKEN. HIJ TASTTE VOLKOMEN IN HET DUISTER...

DICK TURPIN

INTUSSEN KWAM HERTOG BRAGANZA EEN KROEGJE BINNEN, WAAR DE VIJF AANVALLERS VAN DE PRINS ZATEN.
DAT ZAAKJE HEBBEN WE FIJN VOOR U OPGEKNAPT, MENEER!
JE HAD BETER EVEN KUNNEN WACHTEN, DAN HAD JE KUNNEN ZIEN DAT TWEE VOLGELINGEN VAN DICK TURPIN DE PRINS HEBBEN OPGEPIKT.

HOE WEET U DAT?
EEN VAN MIJN VERSPIEDERS... ALS JE NIET ZORGT, DAT DICK TURPIN EN DE PRINS UIT DE WEG WORDEN GERUIMD, LEVER IK JULLIE OVER AAN DE SCHOUT.
1

EEN KEREL IN DE RUG NEERSTEKEN OF NEERSLAAN, DAT IS GEEN KUNST, MAAR DICK TURPIN... DAT WORDT MOEILIJKER. IK VOEL ER WEINIG VOOR.
JE HEBT GEHOORD WAT HIJ ZEI. DE SCHOUT HEEFT EEN LIJST VOL MISDADEN VAN ONS. DAN MAAR LIEVER TURPIN EN DE PRINS PROBEREN TE PAKKEN. WE ZULLEN HEM NAGAAN OM Z'N SCHUILPLAATS TE ACHTERHALEN.

NA VEEL VRAGEN EN ZOEKEN ONTDEKTEN DE MANNEN DAT DICK TURPIN ZICH OPHIELD IN DE OUDE MOLEN.
WE ZULLEN DE DEUR BLOKKEREN EN STEKEN DAN DE MOLEN IN BRAND. TURPIN EN DE ANDEREN KRIJGEN NIET EENS DE KANS ERUIT TE KOMEN.
2

IN DE MOLEN HINNIKTE DICKS PAARD , BESS, ZACHTJES. DICK WERD WAKKER EN WEKTE TOM KING.
BESS HINNIKT. GA JE MEE KIJKEN WAT ER GAANDE IS?
GOED. WACHT EENS, IK RUIK WAT – ROOK!

DE DEUR IS GEBLOKKEERD. HIJ KAN NIET OPEN.
WE ZITTEN ALS RATTEN IN DE VAL. WAT MOETEN WE BEGINNEN, DICK?
3

VLUG DAN! ALS DE DEUR HET BEGEEFT, ZITTEN WE MIDDEN IN HET VUUR. WIE ZOU DIT AANGESTOKEN HEBBEN?
MAAK DE ANDEREN WAKKER, WEES VOORZICHTIG MET CLAUDE. IK ZAL PROBEREN EEN GAT IN DE ZOLDERING TE HAKKEN

GAAT HET, DICK?
IK... BEN... ER... BIJNA!
ER ZIJN VENSTERGATEN IN DE MUUR VAN DE BOVENVERDIEPING, DAAR KUNNEN WE DOOR NAAR BUITEN SPRINGEN.
KAN IK JE HELPEN, DICK?
4

GELUKKIG KON DICK EEN GAT HAKKEN, DAT GROOT GENOEG WAS OM ERDOOR TE KLIMMEN.

TOM, HELP JIJ CLAUDE EERST ER DOOR, DE ANDEREN KOMEN ZO VLUG MOGELIJK ER ACHTERAAN

PAT WAS DE LAATSTE DIE ERDOOR KROOP. VLAK DAARNA VIEL DE DEUR IN. VUUR EN ROOK DRONGEN BINNEN...

KIJK EENS NAAR DE DEUR, DE VLAMMEN SLAAN NAAR BINNEN. HET WORDT TIJD...

VLUG, BEETLES, WE KUNNEN ER ZO UIT ZIJN!

5

DAT SCHEELDE NIET VEEL. WE ZIJN ER NET OP TIJD UIT.

VLUG NAAR DE VENSTERGATEN, MAAR WEES VOORZICHTIG WAAR JE LOOPT, DE VLOER IS ERG VERMOLMD.

6

DICK WAS NOG NIET UITGESPROKEN, OF DE VLOER KRAAKTE HEVIG. DE PRINS VIEL MET EEN SMAK OP DE GROND.

CLAUDE!

HIJ IS BEWUSTELOOS. HOE KRIJGEN WE HEM VEILIG BUITEN?

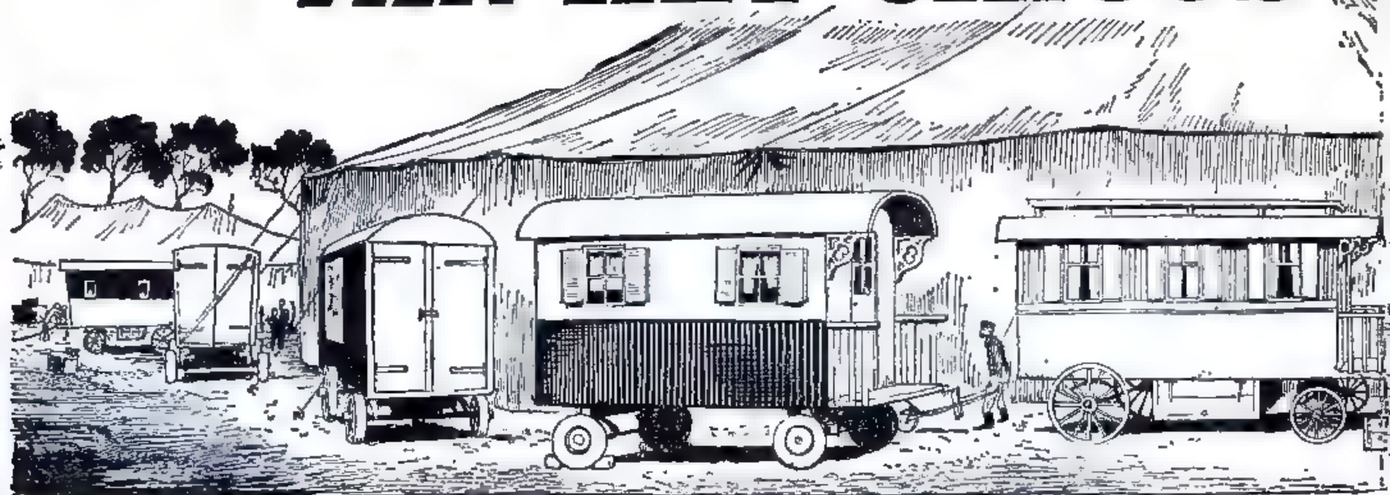
AAN DEZE KANT ZIT TOCH EEN HIJSBALK? ZOUDEN WE DAARMEE CLAUDE KUNNEN LATEN ZAKKEN?

7

HET WAS EEN GOED IDEE VAN TOM, MAAR OMDAT CLAUDE BEWUSTELOOS WAS, MOEST DICK HEM OVER ZIJN SCHOUDERS DRAGEN EN ZICH ZO VOORZICHTIG LATEN ZAKKEN. VLAMMEN EN ROOK VERSTIKTEN EN VERBLINDDEN HEM BIJNA.

8

HET RAADSEL VAN HET CIRCUS

Jerry Drake stond gebukt voor een klein spiegeltje aan de wand van zijn woonwagen. Hij was bezig zich te schminken voor zijn volgend optreden en voelde zich niet tevreden eer zijn masker onberispelijk was aangebracht.

Onderwijl luisterde hij opmerkzaam naar de schetterende muziek van het circusorkest, dat zonder ophouden het ene luidruchtige nummer na het andere ten gehore bracht.

Uit de muziek kon Jerry opmaken hoeveel tijd hij nog had voordat hij in de stampvolle, enorme circustent zou moeten optreden. Zodra de „Mars van de tinnen soldaatjes" werd ingezet, had hij nog twee minuten om naar de artiesteningang te gaan en achter een gordijn te wachten totdat alles gereed was voor zijn optreden, hoog in de nok van de tent, op een van mast tot mast gespannen draad.

Dat wachten achter het pluchen gordijn zou ook weer precies twee minuten duren, in welk tijdsbestek de clowns zouden trachten met grollen en gekke buitelingen de aandacht der toeschouwers gespannen te houden totdat Jerry te voorschijn zou treden om zich met potsierlijke buigingen naar alle kanten aan de menigte voor te stellen.

Gekleed en zich gedragende als een stuntelige clown, wist hij zijn publiek nog meer te boeien dan het geval zou zijn indien hij in sporttenue naar boven klom.

Jerry was nu klaar. Hij strekte zijn hand uit om de buitendeur van zijn wagen te openen, doch op hetzelfde moment werd er geklopt en verscheen zijn pleegvader, Pop Maxim, directeur van het circus, gekleed in smetteloos scharlaken uniform van paardendresseur en hogeschoolrijder.

Zo te zien was Pop Maxim een rustige, evenwichtige persoonlijkheid, doch thans stonden zijn ogen onrustig, om niet te zeggen verwilderd in zijn keurig verzorgd toneelmasker.

„Jerry, ik heb er 'n minuutje afgeknepen om je even te spreken!..."

Daar klonken reeds de eerste maten van „De tinnen soldaatjes".

„Nu niet, Pop! Daar gaat het sein voor m'n optreden al!"

Wat Pop Maxim ook te vertellen mocht hebben, het zou moeten wachten tot later. Stiptheid is het allerhoogste gebod in het circusleven, niets of niemand mag de regelmaat van het programma ook maar enkele ogenblikken onderbreken.

„Kom direct na de finale naar m'n tent!" drong Pop. „En houd intussen je ogen goed open! Ik maak me ernstig bezorgd! Er is iemand bezig de boel in 't honderd te sturen! Iemand van ons van 't circus!..."

Jerry stond verbaasd. Nog nooit had hij zijn pleegvader zo opgewonden gezien.

„En wat zou er dan kunnen gebeuren?" vroeg hij.

„Ik wou dat ik 't wist!" zuchtte Pop. „Maar ik heb het gevoel dat er wat ernstigs boven ons hoofd hangt!"

Jerry gaf hem een bemoedigend klopje op de schouder en maakte aanstalten het trapje af te gaan.

„Je zal je onnodig overstuur gemaakt hebben! Je bent bepaald overwerkt. Nu ja, daar praten we later nog wel over!"

De koorddanser holde weg. Het was niet zo ver lopen naar de artiesteningang van de grote tent, maar het was donker en hij moest oppassen niet over de spantouwen te struikelen en voortijdig de piste binnen te rollen.

In de stikdonkere toegang naar de tent werd hij plots overvallen door iemand, die hem bij beide armen greep en deze zo ver naar achteren draaide, dat hij volkomen machteloos stond.

Een grove stem gromde in zijn oor: „Blijf staan! Wat had jij daar zoëven met Maxim te bepraten? Zeg op!"

De tot woede en razernij gedreven Jerry trachtte zich met geweld los te rukken. In andere omstandigheden zou hij niet gerust hebben aleer hij zijn tegenstander tegen de grond gewerkt en ontmaskerd zou hebben, maar nu moest hij hem zo rap mogelijk afschudden, ter wille van de tijd.

„Gaat jou niks aan wat ik met de baas te bespreken had!" snauwde hij naar de overvaller. „Laat me los, ik moet naar binnen!"

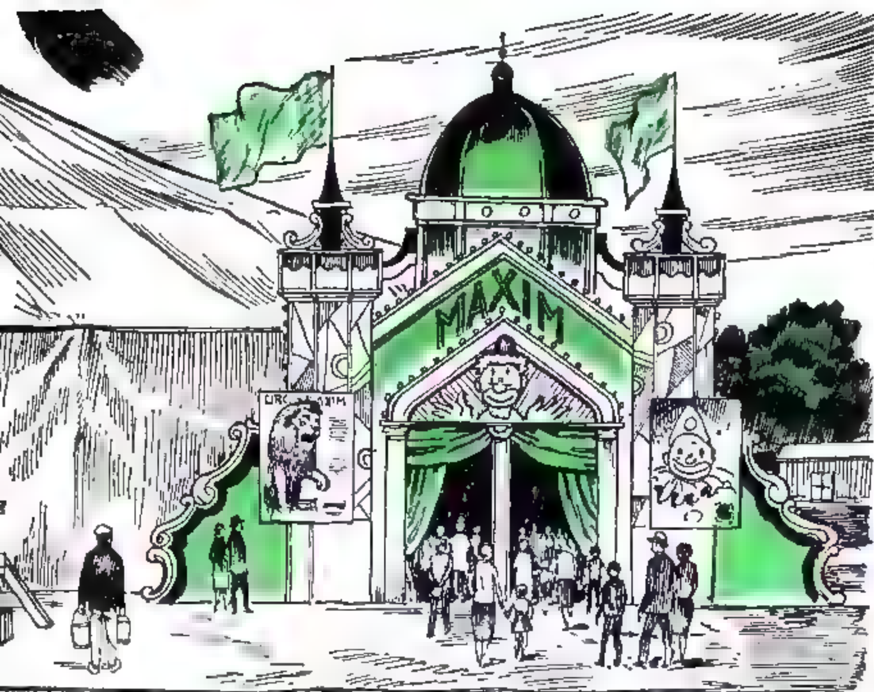
„Wat ben je van plan te gaan doen?" siste de ander. „Vanavond moeten we wat van je horen en anders...!"

Vol ergernis over de bedreiging van de kerel, trapte Jerry verwoed achteruit om los te komen.

„Niet zo ruw..." hoonde de ander. „Daar dan!!"

Een daverende vuistslag trof Jerry juist onder het oog. Terwijl tegelijkertijd een tweede belager opdoemde, trachtte de koorddanser zich met wankele stappen aan verdere mishandeling te onttrekken, doch hij struikelde over een spantouw en plofte languit tegen de grond.

Twee gedaanten bogen zich over het slachtoffer. Een van hen streek een lucifer aan, en zodra hij zag wie ze hadden geslagen, barstte hij los:

„Stomme eend, die je bent! We hebben de verkeerde te pakken! Het is Jerry Drake! Kom op, we smeren 'm!"

De aanvallers gingen er op een holletje vandoor. Duizelig en wankelend kwam Jerry overeind. Hij voelde zich totaal versuft en had de grootste moeite zich te realiseren wat er gebeurd was en waarom hij was overvallen. Hield het verband met de waarschuwing van Pop Maxim?

Terwijl hij nog bezig was zijn gedachten enigszins te ordenen, kwam Jerry tot het besef, dat het circusorkest reeds voor de tweede keer bezig was de voor hem bestemde mars te spelen.

Hij had dus, zij het buiten zijn schuld, de voorstelling vertraagd en het publiek laten wachten. Een onvergefelijke blunder voor een circusman!

Haastig repte hij zich naar binnen om zijn plaats achter het pluchen gordijn in te nemen, waar elke medewerker zijn entree begon.

Er ging een zucht van verlichting op uit het daar in spanning wachtende groepje collega's toen Jerry eindelijk verscheen. Nog nooit, bij hun weten, was hij ook maar een seconde te laat gekomen.

Lonny Lane, die met haar toeren op de ruggen van twee ongezadelde, in woeste galop rondrennende paarden het publiek in extase had gebracht, uitte een kreet van schrik en ontsteltenis.

„Jerry, wat is er gebeurd? Je gezicht ziet bont en blauw! Hier is 'n glas water! Gauw! Drink op!"

Een flinke teug water deed Jerry goed, weer vroeg Lonny wat er gebeurd was.

„Och, niks! Dat vertel ik je later wel!" beloofde Jerry, terwijl hij zich naar het gordijn begaf.

Een tanige zigeunerin met fel glinsterende ogen en hoog opgemaakt gitzwart haar, waarin twee helrode kammen, spuide haar ergernis met de sarcastische opmerkingen: „Bah! Iedereen maar op je laten wachten! Geen haartje respect meer voor het publiek! Ik ben van m'n leven nog nooit 'n seconde te laat gekomen! Ik zou het niet durven! Maar die jongelui van tegenwoordig nemen 't niet zo nauw!..."

Haar ogen glinsterden boosaardig. Ze was trots op de naam La Carmencita en wilde met alle geweld door elkeen zo genoemd worden. Maar iedereen noemde haar „Ma", en dat zinde haar niet. Eertijds was ze opgetreden als Spaanse danseres, maar nu moest ze tevreden zijn met de baan van kaartjesverkoopster, kleedster van de jonge meisjesartiesten en toezichthoudster bij het pluchen gordijn. Dat laatste gaf haar het recht zo tegen Jerry Drake uit te vallen, want elke onderbreking of vertraging van het programma werd allereerst op haar rekening geschreven...

Nog wat namopperend drukte ze op een knop waardoor in de orkestbak een rood lampje ging gloeien, ten teken dat Jerry gereedstond de arena te betreden.

Opnieuw speelde de band Jerry's openingsmars.

Poko en de andere clowns, die het publiek zolang hadden beziggehouden, verdwenen rollend en buitelend naar de achtergrond. Jerry sprong te voorschijn, gaf een krijsende gil en wuifde met zijn dophoedje naar alle kanten.

Plotseling maakte hij enkele bewegingen, alsof hij op een strakgespannen koord liep, maakte een voorwaartse salto en viel plat op zijn neus in het zaagsel. Het publiek schudde van de lach. Jerry staarde met glazige blik naar de draad, hoog in de nok, stuntelde naar het laddertje aan een der tentmasten, klom twee treetjes op, rolde eraf en zette het met alle vertoon van angst op een lopen, alsof hij de schrik van z'n leven te pakken had.

Poko kwam terug en poogde met stompen en grimassen hem ertoe te brengen naar boven te klauteren. Wat tot gevolg had, dat Jerry met nog meer angstvertoon en nog stunteliger het laddertje ging beklimmen. Zo stuntelig dat, halverwege de top, zijn lompe schoenen van de sporten glipten en hij naar de begane grond terugroetste...

Opnieuw beginnen. Op aanzienlijke hoogte lieten nu zijn handen de ladder los; zijn bovenlijf, met wild zwaaiende armen, begon een achterwaartse salto, zijn schoenen haakten achter een sport, en plof! daar hing de grappenmaker

...en wuifde met z'n dophoedje naar alle kanten.

ondersteboven, ruggelings tegen de ladder, als een vleermuis in winterslaap.

Nu legde hij zijn lichaam schier in de knoop om weer overeind te komen en al potsenmakend bereikte hij tenslotte de hoge draad, het terrein van zijn eigenlijke werkzaamheden.

Het werd een adembenemend staaltje circuskunst, dat niet naliet de spanning onder het publiek tot het uiterste op te voeren. Nog vasthoudend aan een steunpunt, stapte Jerry op de draad en maakte met één voet het gebaar van een bader, die voorzichtig voelt of het water niet te koud is. Toen waagde hij het en schoof voetje voor voetje verder.

Duizenden gespannen opwaarts gerichte ogen volgden elk van zijn bewegingen.

Hij wankelde. Zijn armen zwaaiden als molenwieken om het evenwicht te hervinden. Nu eens naar links, dan naar rechts overzwaaiend, leek het of hij door zware windstoten als een blad aan een boom willoos werd heen en weer geblazen. Zo zette hij struikelend en strompelend zijn tocht voort naar het midden van de draad.

Daar kwam zijn bolhoedje naar beneden. Toen volgde zijn jasje, dat hij al balancerend had uitgetrokken. Daarna ging hij op één voet staan om het andere been van de broekspijp te ontdoen. Nu op de andere voet. Hup, daar fladderde de hele broek naar beneden.

Nu gekleed in het gebruikelijke tricot, was hij niet meer de onbeholpen clown van zoëven, doch de evenwichtskunstenaar, die serieus aan het fijnere werk begon.

Het fijnere werk, dat allengs leidde tot een climax, toen Jerry, balancerend op één voet, het andere been en beide armen gebruikte om een aantal hoepels tegelijk in razend tempo te laten ronddraaien. . .

Achter het gordijn stond Lonny in angstige spanning totdat Jerry zijn toer beëindigd zou hebben. Ze had altijd een vreselijke angst dat zijn werk daarboven een keer zou mislukken en hij er het leven bij zou inschieten.

Deze keer kon ze haar zenuwen niet in bedwang houden. Ze gluurde door een spleetje naast het pluchen gordijn en wenkte Poko, de clown, wat dichterbij te komen.

„Poko, vanavond gaat het verkeerd met Jerry, dat zal je zien! Straks valt ie naar beneden. . ."

Terwijl ze het zei, ging er een kreet van schrik door het circus. Jerry wankelde en dreigde nu werkelijk naar beneden te storten. Zelfs het publiek begreep dat het deze keer ernst was. Hij verloor het evenwicht, gleed weg van zijn wankel steunpunt, sloeg vertwijfeld de armen uit, greep zich toch nog vast, doch bleef als verstijfd

hangen, niet bij machte zich weer op de draad te werken. Het hamerde in zijn hoofd en hij had het gevoel alsof de hele enorme tent met de duizendkoppige menigte om hem heen draaide. . .

Hij gaf het niet op. Knarsetandend van inspanning probeerde hij zich opnieuw omhoog te werken.

„Oh, hij probeert het nóg eens!" snikte Lonny. „Maar dat mag niet! Dat kán niet! Poko, waarom is er nou niemand die zegt dat ie ermee op moet houden?!"

Maar Jerry stond alweer op het koord, alsof er niets gebeurd was, en het publiek lachte luid en opgelucht. Daar had die malle koorddanser de schare toch weer even te pakken gehad!

Trouw aan de circustraditie was Jerry alweer met zijn hoepels aan het jongleren gegaan. Hij was door Pop Maxim opgevoed en opgeleid. En diens stelregel was: als een toer mislukt, doe je die over, net zo lang todat het wél gelukt is!

Deze keer had Jerry aan één herhaling genoeg. Het lukte wonderwel. Maar toen hij daarna de ladder af daalde, was de dikke laag schmink niet meer toereikend om zijn tot vaal vertrokken gelaatskleur te verbergen.

Vanachter het gordijn schoot nu met een schrille kreet de Grote Vallin te voorschijn. Een lachwekkende figuur, zoals hij daar kwam binnen stormen op een vreemd model rijwiel, waarvan de trappers op de as van het achterwiel waren aangebracht. Een oud beestje van een fiets, maar op geen stukken na zo komisch als de berijder.

Evenwel, dat kwam nog.

Na een eerste ronde langs de toeschouwers, steigerde het vehikel als een hevig geschrokken paard. Het voorwiel ging omhoog en viel dwars op de rijrichting. Vallini reed op het achterwiel verder en maakte de gekste bochten. Hij draaide het stuur rond als de slinger van een ouderwetse koffiemolen. Het zadel begon op en neer te huppelen. Het raakte los en viel op de grond. Vallini reed door. Hij rukte het stuur omhoog, hield het recht voor zich uit in de ruimte en karde door.

Intussen werd Jerry door Lonny achter het gordijn opgewacht en haastig uit de lichtkring getrokken.

„Wat is er toch gebeurd, Jerry?"

„Er zijn vanavond 'n stuk of wat dingen verkeerd gegaan!" gromde de jongeman. „Pop heeft vóór mijn optreden geprobeerd me te waarschuwen! Even later werd ik door twee man in 't donker tegen de grond geslagen, hoewel ze waarschijnlijk de verkeerde voorhadden! Maar. . . eh. . weet je ook waar Pop op 't ogenblik uithangt?. . ."

„Weet ik niet!" antwoordde het meisje. „Hij had al hier moeten zijn om Kang met z'n gedresseerde roofdieren aan te kondigen! Poko is 'm al gaan zoeken!"

Kang was een der groten in het circusbedrijf. Gekleed in de exotische dracht van het Verre Oosten, trad hij telkens onder enorme bijval op met zijn gemengde troep poema's en tijgers. Een der glansnummers in het programma.

Ook Kang was rusteloos en uit zijn humeur. Hij was zeer bijgelovig, zoals zovele andere circusmensen, en hij begon niet graag zijn uiterst gevaarlijk shownummer als niet alles precies ging zoals het gaan moest. En zeker niet als alles fout ging, zoals nu. . .

Vallini reed in achterwaartse richting de laatste rondjes op zijn bijna geheel gesloopte fiets. Het enig over geschoten wiel wankelde onder zijn gewicht terwijl hij, almaar achteruit trappende, zijn hoedje op en afzette en als in wanhoop zijn telkens al zakkende broekspijpen optrok.

Achter het scherm stonden de

andere clowns al gereed om onmiddellijk hun afleidingsnummertje ten beste te geven en het publiek bezig te houden, terwijl de kooi voor de roofdieren in de piste werd opgesteld.

Vallini koerste recht achteruit op het gordijn aan, dat dienstvaardig terzijde werd geschoven, hem doorliet en direct daarna dichtviel.

„Waar blijft Pop Maxim nou?" sputterde de dierentemmer. „Waarom is ie niet op z'n post om me aan te kondigen? 'n Prachtige manier van doen voor 'n circusbaas!"

Poko de clown kwam de tent binnen. Zijn ogen hadden een ontstelde uitdrukking en zijn gelaatstrekken waren verwrongen.

„Je zal je eigen nummer moeten aankondigen!" bracht hij met moeite uit. „Pop kan het niet doen!"

„Wat 'n organisatie is dat hier!" brieste Kang.

Poko nam geen notitie van hem, doch ging naar Jerry, greep deze bij de arm en fluisterde: „Ga mee naar de tent van Pop! Gauw!"

Pop lag plat, met gespreide armen, voorover op de tafel.

Op die tafel stond — open en leeg — het metalen geldkistje van het circus.

Jerry staarde ontzet naar het ongewone tafereel. Toen liep hij naar de tafel en riep de naam van zijn pleegvader.

„Pop!!!"

Poko trok hem terug. „Rustig aan maar!" maande de clown. „Ik heb Ma al weggestuurd om een dokter te halen!"

Jerry keek aandachtig de tent rond; zijn wenkbrauwen gingen omhoog, toen hij op de dikbestofte vloer een spoor ontdekte, alsof daar een dik touw in een bepaalde richting was gesleept.

„Wat moeten we daarvan denken?" vroeg hij.

Poko schudde het hoofd.

„Het ziet ernaar uit of er een touw dwars over de vloer gesleept is!" meende de clown.

Op dat moment uitte Pop een zwak gekreun, terwijl zijn bovenlichaam even leek samen te krimpen van pijn.

Jerry stond op het punt hem voorzichtig op te tillen, toen hij buiten voetstappen hoorde naderen.

Ma kwam binnen in gezelschap van een geneesheer.

„Hier is de dokter!" zei Ma. „Wat is er gebeurd met de baas? Is ie ziek?"

„Ik heb geen idee wat er met 'm gebeurd kan zijn!" verklaarde Jerry. „Hij was erg nerveus toen hij me vanavond, net voor m'n optreden, aanklampte. Kijk uit waar u loopt, dokter! Wis niet die sporen uit op de grond! Ik heb zo'n idee dat ze van het allergrootste belang zijn..."

De dokter boog zich over de bewusteloze Maxim. Hij keek op naar Jerry en schudde niet-begrijpend het hoofd.

„Een verbazingwekkend geval! Ik heb 'n sterk vermoeden dat hij vergiftigd is!"

Pop kreunde en deed even zijn ogen open.

„Kalm aan maar!" waarschuwde de dokter. „We zijn bezig je te verzorgen..."

„M'n arm!" mummelde Pop. „Toen ik binnenkwam... leek het... of ik 'n prik in m'n arm kreeg... Maar 't was donker ... ik kon niks zien. ."

Zijn stemgeluid zakte weg en hij lag weer bewegingloos voorover. De dokter begon de mouw van het slachtoffer op te stropen, waarbij Pop opnieuw kreunde van pijn

„Het ziet ernaar uit of hij gebeten is!" zei de arts.

„Gebeten?" vroeg Jerry verbaasd. „Wacht 'ns even, u brengt me op 'n idee! Dat spoor op de vloer! We dachten eerst aan een touw, maar 't kan ook... 'n slang geweest zijn..."

„Maar we hebben toch geen slangen op 't programma!" protesteerde Poko.

„Op 't programma niet, maar wel op de dierententoonstelling buiten de grote tent!" antwoordde Jerry. „Daar huist ook de fakir van Siggadore, de slangenbezweerder! En de slangen waar hij mee werkt zijn vergiftig!"

„Dan moet er één van die griezelige beesten ontsnapt zijn!" veronderstelde Poko.

„Best mogelijk!" vond Jerry. „Maar wacht nog 'ns even! Vroeg in de avond zat dat kistje nog vol met geld van de kassa. Nu is het leeg. En 'n slang kan wel Pop in z'n arm bijten, maar geen massa geld uit 'n kistje roven..."

Poko floot zachtjes tussen de tanden.

„Dat klopt!" gaf hij toe. „Sjonge, 't gaat al meer en meer op 'n mysterie lijken!"

Jerry keerde zich met een angstig gezicht naar de dokter.

„Is Pop er erg aan toe?" vroeg hij.

„Heel moeilijk te zeggen!" was het antwoord „In elk geval zal het wel 'n tijdje duren eer hij in staat is te vertellen wat hem overkomen is! Er moet heel goed voor 'm gezorgd worden!"

„We zullen 'm voorzichtig naar m'n woonwagen laten over brengen!" besliste Jerry.

Instinctmatig voelde de jongeman dat hij een zware taak te verrichten kreeg. Nu Pop was uitgeschakeld, moest hij allereerst de boel op gang houden en daarnaast uitvissen welke geheimzinnige dingen er gaande waren.

WORDT VERVOLGD

Pop lag plat, met gespreide armen, voorover op tafel.

BILLIE TURF

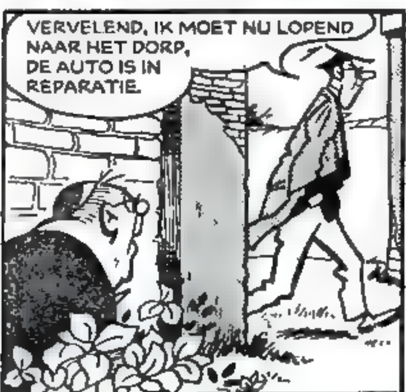
Het dikste studentje ter wereld

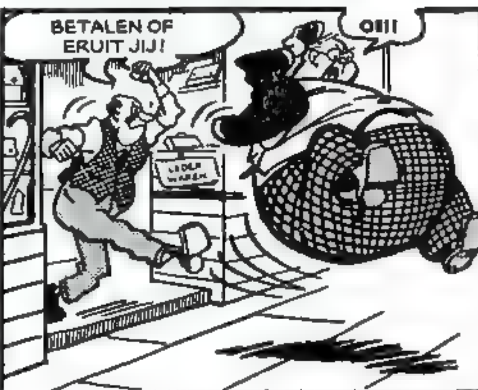

NOEMT U DAT UW KLANTEN BEDIENEN? PAK ALSTUBLIEFT DIE WANDELSTOK IN, IK BETAAL CONTANT

WAT HEB JE GEKOCHT? HET LIJKT WEL EEN WANDELSTOK.
EH.. GOED GERADEN, JAN!

EN WANNEER KRIJG IK HET GELD TERUG, BILLIE?
HOU OP, ZEURPIET, GA SOMMEN MAKEN OF THEMA'S VERTALEN!

DAAR HEB JE MENEER KWEL, BILLIE.
OOOOO!

GEEF MENEER KWEL HET CADEAUTJE VAST, BILLIE.
NEE, HIJ MAG HET NIET ZIEN, HET MOET EEN VERRASSING BLIJVEN... MORGEN...

HÈHÈ, DIE JAN BEN IK KWIJT, NOU DIT DING NOG!..

EEN, TWEE, WEG MET DIE ROMMEL!

HEE, BILLIE HEEFT ZIJN CADEAUTJE VERLOREN! IK ZAL HET NAAR MENEER KWEL BRENGEN!
EIGEN WEG.

DE VOLGENDE DAG.
H. KWEL.
MENEER KWEL ZAL ME WEL VERTELLEN DAT HIJ GEEN STOK KON KOPEN.

BILLIE, DANK ZIJ EEN ONBEKENDE GEVER BEN IK WEER IN HET BEZIT VAN EEN WANDELSTOK.
HOE IS DAT MOGELIJK?

JE HEB 'T VERDIEND.
HOE KOMT U DAAR AAN? IK... SNAP HET NIET.

BILLIE HAD DIE WANDELSTOK MOETEN BEWAREN, HIJ ZAL HEM HARDER NODIG HEBBEN DAN MENEER KWEL.

PINKIE

Het moet op een zaterdagmiddag geweest zijn. Minstens zes vrije dagen waren er al verregend en versneeuwd, voordat er plotseling een kostelijke weersverbetering was ingetreden. En dat was werkelijk naar de zin van de blonde, ietwat te lange Jeroen Ansen, die samen met zijn vriend Nardo heel wat vrije uurtjes en dagen op zijn zolderkamertje had doorgebracht. Samen hadden ze uit een wirwar van tekeningen, triplex, linnen en latjes een kanjer van een zweefvliegtuigmodel in elkaar gezet. Het werk had heel wat energie geëist, maar nu, onder het oog van Peter, Carla en Bep werden de naamletters op de vleugel geplakt: BETELGEUZE. . .

Met pijn in zijn rug van het kromstaan wandelde Jeroen naar het raam en zwaaide het helemaal open. Nu konden de benauwde luchtjes van de aftandse kachel, van lijm, spanlak en verf het vertrek verlaten en gretig ademden de jongelui de frisse lucht in, die nu rijkelijk naar binnen stroomde. Een blauwe wintermiddag was het, met matige vorst en hier en daar al een voorjaarsgeluidje. Sneeuw was er nu bijna niet meer te zien. Aan de overzijde van het huis lag de sloot al enkele dagen vol ijs. En verderop, achter de laatste huizen van de stadswijk, lag het schier eindeloze land van ongerepte heide en binnenwateren. In de omgeving was ruimte genoeg voor de modelzweefvliegtuigsport, waaraan Jeroen, Nardo, Bep, Peter, Carla en nog veel meer jongelui hun hart hadden verpand. Graag, dolgraag hadden ze samen een club willen oprichten. Maar omdat er geen clublokaal beschikbaar was, kon er niets van komen. Ze hadden al gezocht, genóég, maar met de tegenwoordige woningnood was nergens ruimte verkrijgbaar. Het zoldervertrek was met twee werkende jongens al dik gevuld. En nu, met de belangstellenden erbij, konden ze zich slechts voetje voor voetje tussen het knutselmateriaal bewegen. Jammer, maar zolang er geen geschikte ruimte voorhanden was, bleef de luchtvaartclub een onvervulbare wens. . .

„Klaar!" riep Nardo. Zwetend draaide hij de lijmtube dicht. Daar lag nu de *Betelgeuze*, een ranke, rood-gouden vogel, bekleed met linnen, met een échte glazen cockpit en bijna drie meter lang.

„Gewoon denderend!" prees Bep en Carla vond het „Puik!"

„Die vliegen we vanmiddag nog in," besliste Jeroen. „Wat zei de nieuwsdienst van het weer?"

„Een beetje thermiek," antwoordde Carla deskundig. „Vooruit, we trekken er op uit."

Jeroen en Carla kregen hun zin en wat later viel de huisdeur achter de luchtvaartminnaars dicht. Pinkie Hilman, een jongetje uit de buurt, zag de patrouille uittrekken; rennend haalde hij het gezelschap in. Hij was dol op de modelzweefvliegerij, met alle geweld wilde hij zich bij de op komst zijnde club aansluiten. Het hielp niet als Jeroen hem zei dat hij nog maar een poosje cowboy moest spelen. Maar al was hij dan misschien wat te jong om mee te doen, hij was goed genoeg om de *Betelgeuze* na de landing telkens te gaan ophalen

En nu trok het zestal in de richting van het heideland. Daar, in een steenhard bevroren kuil, streek het groepje een half uur later neer. Een fel-gouden waterzon tekende hun schaduwen vier of vijf maal te lang over de koude grond. Een pruikje bevroren struikgewas, hier en daar, en een eenzaam dwalende, hongerige meeuw. Dat was hier de natuur.

Na de gewone voorbereidingen liep Nardo met de *Betelgeuze* dieper het veld in. Jeroen, die de optrekkabel afrolde, koos positie tegen het beetje wind in. Ginds hield Nardo het toestel heel losjes boven zijn hoofd en schreeuwde toen iets. Het startsein was gegeven! Jeroen begon een stevige draf, vrijwel onmiddellijk priemde de *Betelgeuze* omhoog. Een geweldige start was het! De knappe vogel had weldra zijn grootste hoogte bereikt, nu viel de startkabel in een golf omlaag

Nu de vlucht was begonnen, schemerde de zon door de dunne vleugels; prachtig was dat! Minutenlang hield

REDT DE CLUB

het model hoogte en keerde toen in cirkelvluchten zoetjes naar de heide terug. Op de polshorloges hadden ze de tijd stipt bijgehouden. Jeroen telde al ver over de tweehonderd seconden, toen de *Betelgeuze* een kaarsrechte vlucht begon, met een beetje wind in de staart dreef het pronkstuk haastig naar het einde van het veld. Pinkie zette meteen de achtervolging in. Hij zag de kostbare kist opeens afdwarrelen naar links, in de richting van een brede voorrangsweg. Dat kon weleens vervelend worden! Daarom maakte hij geen omweg meer voor het dichtgevroren binnenmeertje, dat zijn weg versperde. Lopend en slibberend ging hij over het ijs en bijna had hij de overzijde bereikt, toen het onder zijn voeten begon te kraken. Pinkie had het onheilspellend geluid begrepen. Met een grote sprong probeerde hij de bevroren kraag van oevergras nog te bereiken. Maar snerpend brak het ijs uiteen en nu vloeide het uitgespatte wakwater naar alle kanten...

Op dat moment gleed de *Betelgeuze* rakelings over de boomkruinen, boven de weg fladderde hij omlaag. Het hielp weinig dat meneer Berghins geweldig op het rempedaal drukte. De haastige auto vol radiomuziek trok een vet zwart remspoor op de weg.

Maar de bevroren mist had het wegdek glad gemaakt, wat er nu gebeurde was verschrikkelijk! Een eenzaam jongetje dat in het laag staande winterlicht door het veld liep, was er getuige van. En met een gezicht dat groen en paars straalde van kou en schrik, rende hij naar de auto toe..

Jeroen, Bep en Peter hadden na de ontsnapping van de *Betelgeuze* de vliegduur precies berekend en alles uitvoerig in het vluchtenboekje genoteerd. Carla en Nardo hadden prutsend met de nylonkabel, de gewichtsloodjes, vlag en ring een nieuwe start voorbereid. Nadien hadden ze gezamenlijk, gehurkt in de kuil, tegen het ijselijke windje beschutting gezocht. Wachtend op Pinkies terugkeer hadden ze minutenlang maar wat gebabbeld. Maar nu zaten ze elkaar al geruime tijd zwijgend aan te kijken, omdat Jeroen, die telkens boven de kuilrand keek, geen Pinkie zag komen... Ze dachten allemaal hetzelfde: wie weet was de trotse vogel in moeilijkheden geraakt, zodat Pinkie hem niet terug kon krijgen.

„We gaan hem achterna," besloot Jeroen daarom opeens. Het vijftal trapte op de bevroren noesten van de kuilwand omhoog en dwaalde het veld in. Bij het ijs, waarop het zonlicht in duizenden goudvlekjes werd verstrooid, stonden ze stil. En daar richtten aller blikken zich op het spoor van schoenzolen in de sneeuw. In de richting van een wak! Het was verdacht, zeer verdacht, dat juist bij het zwarte wakwater het spoor ophield!

„Je zou bijna gaan denken dat er iets met Pinkie is gebeurd," vermoedde Bep bezorgd.

„We zullen voor alle zekerheid eens gaan kijken," besloot Jeroen en daarop liepen de jongelui naar de overkant. En daar, rondom het gapend gat, waarin het sluwe water alweer een ijsvlies had gevormd, waren de voetafdrukken duidelijk. Hier moest Pinkie zijn geweest...!

„Hij kan onder het ijs geschoten zijn," dacht Carla luid. Maar Nardo was doodnuchter gebleven, had een tak uit het bevroren struikgewas gebroken en peilde de diepte van het water.

„Zie je wel, dat jullie onzin praten," merkte hij zegevierend op. Hij toonde het natte ondereinde van de tak. Daaruit bleek duidelijk dat het er niet dieper was dan een halve bezemsteel. Nee, in zo'n ondiepte kon Pinkie niet verdwenen zijn.

„We moeten verder zoeken," zei Jeroen en keerde het ijs zijn rug toe. Hij en de anderen wilden niet alleen Pinkie terugzien, maar zeker ook de kostbare *Betelgeuze*. Rondkijkend en luisterend zwierven ze door het bevroren land, doorzochten alle kuilen en greppels, slenterden langs de dichtgevroren kreekjes, een half uur, een uur lang. Toen zich boven het lage polderland een sneeuwwitte avondmist ging vormen hadden ze de grote verkeersweg net bereikt. De auto's, die met wit beijzelde daken voortjakkerden, hadden nu, bij de vroeg invallende duisternis, hun

Maar snerpend brak het ijs uiteen...

stadsverlichting al aan. Jeroen was niet van plan zijn humeur te verliezen, toen Carla's stem ieders aandacht vroeg. In de struiken langs de weg had ze een stuk roodgoudkleurig linnen gevonden. Een paar gebroken en gespleten triplexlatten staken erdoorheen.

„Ooo. . .!" deed Jeroen wanhopig. Het bloed steeg hem naar de wangen. „Dat is een stuk van de vleugel van *Betelgeuze*. . .!"

Ontzettend was het! Het resultaat van veel uren arbeid en dure zakcenten was op een of andere wijze volkomen verwoest!

„Mijn *Betelgeuze*. . ." stamelde Jeroen. De drie letters e-l-g waren op het geruïneerde vleugelstuk nog zichtbaar. Maar de allerpijnlijkste ontdekking had op slag iedereen wantrouwig gemaakt. Was Pinkie aan de vernieling misschien schuldig en was hij daarom niet naar de jongelui teruggekeerd? Dat moest zo spoedig mogelijk worden onderzocht. Daarom nam Jeroen het zielige vleugelwrak onder zijn arm, met zijn allen zouden ze onmiddellijk naar Pinkies huis gaan. De sterren stonden al helder aan de hemel, toen het groepje daar aanbelde. Even wachten. . . Geen gehoor! Jeroen belde nog eens en ook Nardo en Bep drukten het knopje nog een paar maal in.

„Maar er is niemand thuis," zei Carla toen. Ze had botweg in de brievenbus gekeken, binnen nergens licht gezien. Als Pinkie nú nog niet thuis was, moest er dus tóch iets ernstigs met hem zijn gebeurd. . . Allemaal overlegden ze nu ernstig wat er verder moest worden gedaan. Op dat ogenblik werd boven hun hoofden een vastgevroren raampje hardhandig open geduwd. De ijspinnen vielen uit de reten en versplinterden op het trottoir. Allemaal keken ze omhoog waar een mensenhoofd was verschenen.

„Jullie allemaal hier? Wacht, ik zal opendoen." Er ging een zucht van verlichting door het gezelschap, nu ze Pinkie hadden horen en zien spreken. Achter de deur, die even later openging, werd een haastig geklede Pinkie zichtbaar, die het verbaasde clubje op blote voeten voorging naar binnen.

„Asjeblieft!" begon Jeroen daar. Uitdagend smeet hij het vernielde vleugelstuk op tafel. „Wat weet jij daarvan, Pinkie?"

„Ik zal je alles vertellen," antwoordde de jongen, terwijl hij de gordijnen sloot en het licht aanstak. „Toen ik wegliep, zag ik de *Betelgeuze* over de bomen scheren. Ik was bang, dat het toestel zou verongelukken en daarom koos ik de kortste weg over het ijs. Maar vlak bij de kant ben ik tot aan mijn middel door het ijs gezakt. Het was wel erg koud, maar je kunt er niet verdrinken, want het hele meer is nog geen meter diep. . . Met mijn natte kleren ben ik de *Betelgeuze* toen toch nog achterna gerend. Maar op de grote verkeersweg kwam het vliegtuig in botsing met een auto en werd het helemaal vernield... Een paar stukken heb ik bij elkaar gezocht en ik heb ook alles aan de bestuurder verteld. Die kreeg zeker medelijden met mij omdat ik zo nat was. Hij heeft tenminste zijn wagen omgekeerd en mij onmiddellijk naar huis gebracht. . ."

Dat was alles!

Daarna was Jeroen een tijd aan het woord. Hij deed verslag van hun angst en hun speurtocht. Pinkie graaide ondertussen onder zijn kast en haalde de vermoorde vliegtuigstukken te voorschijn. De warboel van verfrommeld hout, linnen en papier maakte maar een naargeestige indruk.

„Nu ja, er is niets aan te doen," vermande Jeroen zich. „Je had ons alleen niet zo lang aan de deur moeten laten staan."

„Er is niemand anders thuis; mijn moeder is naar de kapper, ik heb mijn kleren te drogen gehangen en ben zelf naar bed gegaan om geen kou te vatten. Maar ik ben in slaap gevallen, daarom moesten jullie zo lang wachten."

„Dan stappen wij maar weer op," besloot Jeroen en met tegenzin begon hij de vliegtuigbrokken op te stapelen. Thuis zou hij alles verbranden en de pechmiddag zo gauw mogelijk vergeten. Met Pinkie voorop stapte de vergadering daarna de kamer uit. Achter het sierglas van de buitendeur bewoog een schaduw. Toen stak er iemand een sleutel in het slot en keurig gekapt betrad mevrouw Hilman haar woning. Een keurig geklede heer bleef bescheiden in het halletje staan, toen Pinkies moeder de vijfpersoons visite ontmoette. Het was wel nodig dat Carla in een paar zinnen uitleg van de situatie gaf. Maar Pinkie

„Dat is een stuk van de vleugel van Betelgeuze *. . .!"*

merkte het niet eens. Hij had alleen belangstelling voor de heer, die hij al meer had gezien. . .

„Dag, Pinkie!" begon de bezoeker glimlachend. „Je herkent me nog wel; ik ben Berghins, directeur van de Nationale Houtfabrieken. Ik heb je moeder al over het gebeurde van vandaag ingelicht. Maar nu zou ik graag de naam weten van de eigenaar van het verongelukte vliegtuig."

Ze hadden het allemaal meteen begrepen; natuurlijk had het vliegtuig de auto beschadigd, en Jeroen zou er voor moeten betalen!

„Dat ben ik, meneer," antwoordde Jeroen, toen Pinkie hardnekkig bleef zwijgen. „Mijn naam is Jeroen Ansen."

„Fijn, dat ik u hier tref," zei Berghins. „Ik moet wat vertellen. . . Toen ik Pinkie had thuisgebracht, ben ik even naar de fabriek gegaan De autoplaid, die door Pinkies kleding danig nat was geworden, wilde ik in de houtdrogerij laten drogen. En ik kwam precies op tijd, want er was een binnenbrandje ontstaan door een oververhitte droogoven, dat ik met een blusapparaat in de kiem heb kunnen smoren. Het verongelukte vliegtuig en Pinkies natte pak hebben me dus voor een zware brand behoed Ik heb veel aan jullie te danken. . . Ik stel me daarom voor, als vergoeding voor de *Betelgeuze* en als beloning een lege loods in de fabriek als clublokaal ter beschikking te stellen. Pinkie heeft me tenminste verteld dat er naar ruimte wordt gezocht voor een clublokaal. En met het triplex en het hout van het afvaldepot in de fabriek kunt u voortaan heel goedkoop de modellen bouwen."

In de gang was het doodstil geworden. Op slag was het nu iedereen duidelijk dat de moeite en de kosten aan de *Betelgeuze* besteed, geenszins tevergeefs waren geweest!

„Maar dat is prachtig!" riep Jeroen opeens. „Eindelijk een lokaal!" juichte Carla spontaan. „Hup voor de club!" riep Nardo. „Lang leve de nieuwe luchtvaartclub!" „En Pinkie wordt natuurlijk ons jongste lid. Pinkie heeft de club gered, waar of niet?"

Jullie allemaal hier? Wacht, ik zal de deur opendoen."

„Natuurlijk, natuurlijk!" danste Pinkie rond. Mevrouw Hilman kon alleen maar bevestigend knikken. Een tijd lang moest meneer Berghins de door hemzelf verwekte vreugde delen. Toen maakte hij er een eind aan met de woorden: „Als jullie het goedvinden, rijden we nu samen naar het nieuwe lokaal om er even een kijkje te nemen."

Onder luid gejuich gingen zij met hem mee. . .

Waard om te weten

VERKWISTING

Er zijn altijd mensen geweest, die hun rijkdom misbruikten voor verkwisting in allerlei vorm.

De Franse kroniekschrijver Brantôme, die onder koning Frans I personen en toestanden in de zestiende eeuw beschreef verhaalt van Elisabeth, de gemalin van Filips II van Spanje, dat zij nooit tweemaal hetzelfde kleed droeg. Het eenvoudigste kostte drie- tot vierhonderd daalders Haar kleermaker, die arm naar Spanje gekomen was, werd er schatrijk.

Koningin Margaretha, de gemalin van Hendrik IV van Frankrijk, droeg eens met Pasen een zijden gewaad, met goud- en zilverdraad doorweven, dat honderd daalders per el kostte. Om haar hals prijkte een snoer van meer dan tachtig parels en op haar hoofd een met tientallen edelstenen bezette diadeem.

De Italiaanse gravin Maria de Medici, die te Florence een prachtig paleis bewoonde, verscheen op een keer in een gewaad, waarop tweeëntwintigduizend paarlen en drieduizend diamanten schitterden.

Niet alleen in kleding en opschik werd de weelde ten toon gespreid. De Duitse auteur Beyse vertelt in zijn „Geschiedenis van het Duitse hof" van een gouden eetservies, dat in 1685 voor de bruiloft van de keurvorst Max Emmanuel van Saksen gebruikt werd. Aan de hoven te Wenen, Berlijn en Parijs had men tot aan de Franse revolutie eveneens dergelijke serviezen, waarvan de waarde per servies op vierhonderdduizend pond sterling werd geschat. . .

GOED ANTWOORD

De dame in de bontjas verliet de taxi en overhandigde de chauffeur een dubbeltje.

„Wat bedoelt u daarmee, mevrouw?" vroeg deze. „Is het een fooi of moet ik het voor u beleggen?"

ZWAAR WERK

Toen de blaasbalg nog niet uitgevonden was, werden in het oude Egypte van de farao's slaven gebruikt, wier enige werktuig bestond uit een holle staaf. Deze staven werden door een opening onder het vuur in de primitieve ovens gestoken, waarin metalen werden gesmolten. Door de staven bliezen zij voortdurend lucht in de ovens om het vuur aan te wakkeren

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

IN OPGEWEKTE STEMMING WANDELDE ANITA ENKELE DAGEN LATER MET PRINS ERIK DOOR HET PARK.

DE KLEREN MAKEN DE MAN, VIND JE OOK NIET?

HÈ – PARDON?, MANKEERT ER IETS AAN MIJN UNIFORM?

EER ANITA HAAR PLAGERIGE OPMERKING KON HERHALEN, KWAM DE DOUAIRIÈRE AAN GEWANDELD MET GRAAF VON ROFFSTEIN.

ANITA, MEN HEEFT VERZOCHT OF JIJ EN ERIK TEGENWOORDIG WILLEN ZIJN BIJ DE OPENING VAN HET ZANG-FESTIVAL. IK HEB VOOR JOU DE UITNODIGING AANVAARD.

MET PLEZIER ZULLEN WE AAN DIE UITNODIGING GEVOLG GEVEN, NIETWAAR, ERIK?

EEN UITSTEKEND IDEE, HOOGHEID.

JA, ERG PLEZIERIG!

DE PRINSES WAS INDERDAAD BLIJ MET DE UITNODIGING.

DAN KAN IK ELSA HOREN ZINGEN. ZIJ MOEST EENS WETEN DAT DE PRINSES EN HET „BOERINNETJE" DEZELFDE MEISJES ZIJN!

PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT WISTEN NIETS VAN ANITA'S VRIENDIN. ZE PRAATTEN OVE[illegible] HEEL ANDERE ZAKEN.

HET LIJKT ME UITSTEKEND, ALS DE PRINSES EN U SAMEN GEZIEN WORDEN.

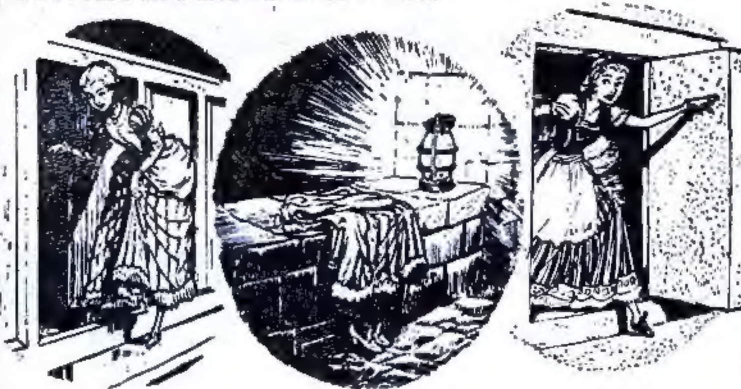
DAT HAD IK OOK GEDACHT, IK VIND HET UITSTEKEND.

ALS HET GOED GAAT, DAN MOET ER GAUW RESULTAAT KOMEN.

LAAT HET MAAR AAN MIJ OVER.

INTUSSEN DACHT ANITA AAN ELSA EN HAAR PLANNEN VOOR HET FESTIVAL. ZIJ HAD REEDS GEZORGD DAT ELSA EEN NIEUWE JAPON VOOR HET FESTIVAL KON KOPEN EN HAD BELOOFD HAAR OP TE ZOEKEN OM DE JAPON TE BEWONDEREN.

DIEP IN GEDACHTEN BLEEF ANITA EVEN SPRAKELOOS.

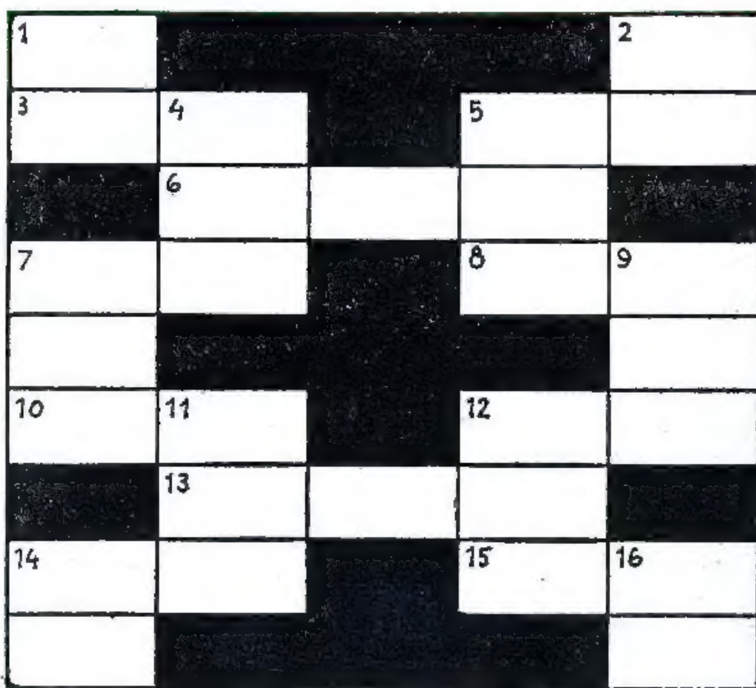

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZEL

Dit is eigenlijk een gewone kruiswoordpuzzel, maar in plaats van letters ga je lettergrepen invullen. Je krijgt dus, zowel van links naar rechts als van boven naar beneden, woorden van twee of drie lettergrepen, volgens onderstaande omschrijvingen.

Bovendien vind je hier alle lettergrepen, die je nodig hebt (in alfabetische volgorde): AL, BO, DER, DER, GE, GEL, GEN, KA, KAP, KEL, KOOL, LEN, LIJK, MAN, MEES, MENT, MO, O, PE, PEN, PER, RE, STE, STEEN, TEL, VA, VER, WOR.

Van links naar rechts:

3 Ondergronds gedeelte van een huis
5 Eigenaar van schepen
6 Krom
7 Guitig
8 Haarkunstenaar
10 Gebergte in Midden-Europa
12 Ogenblik
13 Verdedigingssport
14 Damesjas
15 Brandstof

Van boven naar beneden:

1 Zoutoplossing
2 Familielid
4 Gelijksoortig
5 Capuchon
7 Op alle plaatsen
9 Heel dun leer, waarop men schrijven kan
11 Lange, rechte wortel
12 „Gewichtig" onderdeel van een korenmolen
14 Toestel om wasgoed glad te persen
16 Inheems zangvogeltje

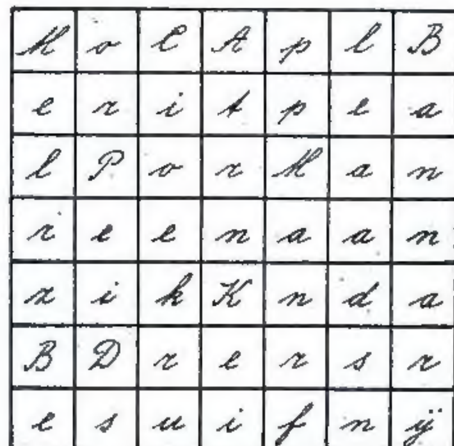
FRUITPUZZEL

In dit vierkant, waarin je allerlei letters door elkaar ziet staan, zijn negen vruchten verborgen. Je moet maar eens proberen ze te vinden.

Waar je een hoofdletter ziet staan, begint de naam van een vrucht.

Je kunt naar boven gaan, naar beneden, naar links en naar rechts maar niet schuin.

Als je alle negen vruchten gevonden hebt, zijn ook alle letters gebruikt.

M	o	C	A	p	l	B
e	r	i	t	p	e	a
l	P	o	r	M	a	n
r	e	e	n	a	a	n
z	i	k	K	n	d	a
B	D	r	e	r	s	r
e	s	u	i	f	n	ij

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Optelsom

MUIL + PEER = MUILPEER

Raadsels

1 Kar	os	karos
2 Sla	pen	slapen
3 Bed	aard	bedaard

Beeldpuzzel

```
S P IJ K E R
  K A A R S
  S A B E L
B R O O D
S L E U T E L
  K E T E L
  G I E T E R
    K R O O N
```

De schuingedrukte letters vormen het woord KABOUTER.

Verborgen spreekwoorden

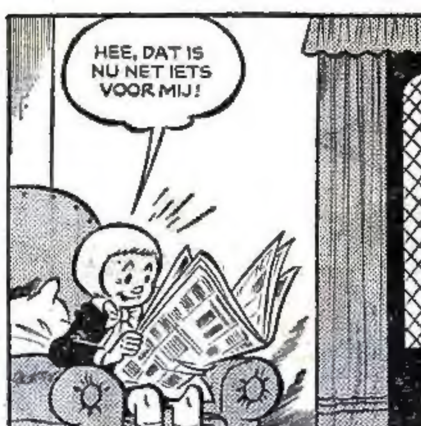
GEDULD OVERWINT ALLES
WIE WAAGT, DIE WINT
MOED VERLOREN, AL VERLOREN

Tovervlechtwerk

```
W I M P E L
I   O I   IJ
M O E R A S
P I R A A T
E   A A   E
L IJ S T E R
```

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

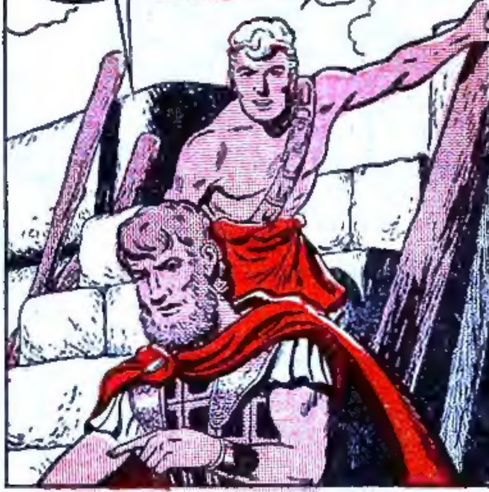

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.